Prijs 10 Cts.

Zaterdag 15 Maart 1941.
4e Jaargang Nr. 84.

De Misthoorn

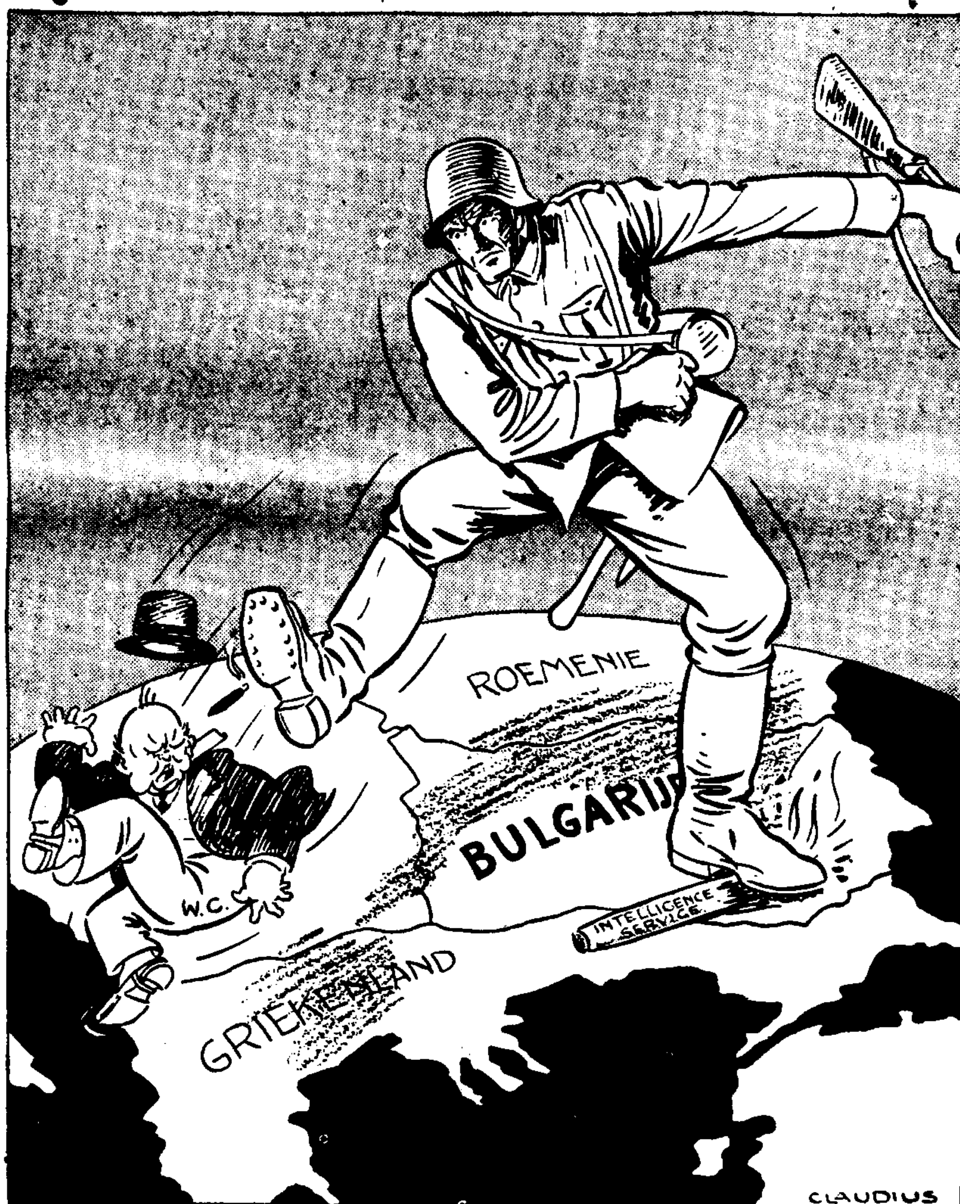
SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

Nadruk toegestaan, mits met volledige bronvermelding.

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en A. v. d. OORD
Redactie en Administratie LEIDSCHESTRAAT 85;
AMSTERDAM-C. — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs v. Nederland ƒ 1.25 p. kw.; ƒ 4.75 p. jaar.
Buitenland: ƒ 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 10 cents. — Advertentietarieven op aanvraag
Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

Het program van De Misthoorn.

Men schrijft ons talrijke en vaak vreemdsoortige brieven. En telkens weer blijkt ons, dat velen een volmaakt verkeerde opvatting hebben van de taak, die ons blad zich stelt. En daarom nogmaals:

Wij zijn niet de propagandisten of verdedigers van eenige nationaal-socialistische partij of beweging. Wij zijn volmaakt onafhankelijk, zoowel van N.S.B. als van N.S.N.A.P.

Wij hebben ons, van den aanvang af, in dienst gesteld van de werkers, van de Nederlandsche arbeiders; wij willen er naar krachten toe bijdragen, dat dezen volksgenooten eindelijk SOCIALISME en dus WERK en BROOD, RECHT, VRIJHEID en LEVENSVREUGDE zal worden gegeven.

En er is, naar onze overtuiging, maar één weg om dat te bereiken en die is duidelijk afgebakend in het program van Adolf Hitler, een werkstuk dat, naar menschelijke maatstaf gemeten, zoo volmaakt is gebleken, en dat zoozeer is ingegeven door en afgestemd op de ziel van den Germaanschen mensch, dat wij elke afwijking daarvan beschouwen als een grove fout.

Wij willen dus niets anders zijn dan propagandisten en verdedigers van het principieele nationaal-socialisme.

Wij zien dezen oorlog als de groote revolutie, die allereerst den Europeeschen mensch de bevrijding zal brengen. Want deze strijd is die van het recht tegen het onrecht, van de waarheid tegen de leugen, van de liefde tegen den haat, van den arbeid tegen het kapitalisme, van den arischen tegen den joodschen geest — en dus van de zuiverheid tegen het bederf.

In dezen strijd van het goede tgen het slechte, hebben wij partij gekozen VOOR HET SOCIALISTISCHE DUITSCHLAND en TEGEN DE DOOR VRIJMETSELAARS en JODEN GELEIDE ANGELSAKSISCHE PLUTOCRATIEËN. Wij bouwen naar krachten mee aan de komende Groot-Germaansche eenheid, aan den noordschen Statenbond die, onder leiding van het nieuwe en sterke Duitschland, een lange periode van vrede en ongekende welvaart tegemoet zal gaan. De samenwerking van de verschillende leden van dien bond zal een innige moeten zijn. Zij zullen een gemeenschappelijke weermacht moeten onderhouden en alle tolgrenzen zullen weg moeten vallen. Allen zullen de organisatie van hun volksgemeenschappen moeten baseeren op de zuivere wereldbeschouwing van het nationaal-socialisme. Overal zal de werkende en scheppende mensch, de arbeider, de eerste burger moeten zijn. De innige KAMERAADSCHAP van alle werkers zal in dien Bond de vervulling zijn der liefdeleer van het Evangelie.

In dit komende nieuwe Europa zal ook de verhouding van de Staten onderling een socialistische zijn. De tijden waarin de een in overvloed leefde van gemakkelijk gewonnen rijk-

dom, terwijl de andere moest ploeteren in een beperkte levensruimte, zijn voor altijd voorbij. Deze onvermijdelijke werkelijkheid moeten vele Nederlanders nog leeren zien; en tevens moeten al te velen nog leeren, dat slechts bot egoïsme zich tegen die nieuwe rechtvaardiger orde kan verzetten. Wij zien deze werkelijkheid en strijden mee voor haar bevestiging.

En daarnaast staan wij op de bres voor het behoud van onze in-eigen cultuur, die juist in deze lage landen tot ongekenden bloei kan worden gebracht.

Omdat wij principieel zijn, bestrijden wij zoo fel mogelijk jodendom, jezuietisme, vrijmetselarij en marxisme, kortom alle vervlakkende en verlagende internationalen, die de waarden van ras en bloed ontkennen, die alles wat de GOD, die in ons is, ons als goed en mooi voortooverde, vaderlandsliefde, ridderlijkheid, moed en offerbereidheid, belachelijk maken; die elk voor zich slechts één doel nastreven: een gebastaardeerde menschheid, slavende onder de heerschappij van hun kliek. Daarom bestrijden wij de Unie, waarin deze machten zich openlijk organiseerden en daarom trekken wij te velde tegen het Zwarte Front van Arnold Meijer, waar het Jezuietisme achter de schermen werkt. Daarom zetten wij het mes in alle etterende uitwassen, ook wanneer die zich vertoonen in de Kerk en daar slechts dienen voor de vorming van kapitaal en wereldlijke macht. Wij denken er niet aan ooit het GELOOF aan te tasten. Natuurlijk vatten oppervlakkig denkende fanatici onze actie zoo op; maar noch de booze brieven van dezen, noch die van jodenvrienden zullen er ons van afhouden om, zoolang wij kunnen, den weg te gaan, dien wij als den éénig-goeden zien.

En wie zich ergert aan onzen fellen en soms weinig parlementairen toon moge bedenken, dat zachte heelmeesters stinkende wonden maken.

Verpolitiekte geestelijken, jodenvrienden en geldzakken, kortom de geheele uitbuiterstroep, die teert en parasiteert op den arbeid, mag ons blijven haten. Den werker willen wij door onze daden toonen, dat wij zijn vrienden zijn en zoo diens hart winnen. Want hij is de kern van ons Volk. De anderen zijn — niets.

BINNENLANDSCH OVERZICHT.

Drie verordeningen.

In de afgeloopen week zijn drie belangrijke maatregelen afgekondigd. Behalve dat aan de gemeenten Amsterdam, Zaandam en Hilversum een beduide boete is opgelegd (wij wijzen er nadrukkelijk op, dat deze vorm van straf-oplegging geheel in overeenstemming is met letter en geest van het internationale oorlogsrecht), **hebben de ongeregeldheden in deze gemeenten** tengevolge gehad, dat de instelling van het Regeeringscommissarisschap, dat de Gemeenteraad en het college van B. en W. „buiten bedrijf" stelt, voor genoemde gemeenten van toepassing werd verklaard. Het is de consequentie van het falen van het democratische gezag, dat in een critiek uur van politieke spanning falen móét, omdat ook de krachtigste persoonlijkheid tot machteloosheid gedoemd is, wanneer hij zijn bevoegdheden met andere (politieke en administratieve) instanties moet deelen. Wij stellen vast, dat de democratie reeds lang voor den oorlog de consequentie uit haar eigen machteloosheid getrokken heeft, door een regeeringscommissaris aan te wijzen voor de gemeenten Finsterwolde en Beerta, toen in deze gemeenten — overigens geheel volgens de regelen der democratische kunst van de helft plus één — een communistische meerderheid in den raad tot stand was gekomen. Het is dus voor Nederland al evenmin een nieuwtje, als dat het naar onze meening tot genoemde drie gemeenten beperkt zal blijven.... Haarlem is er trouwens ook al bijgekomen. Het wordt meer dan tijd, dat aan het gemodder in gemeenteraden, waar opgewonden democraatjes hun jammerlijke onbelangrijkheid demonstreeren in de heilige overtuiging daarmede het vaderland (Engeland!) een dienst te bewijzen, een einde wordt gemaakt. Eén eerlijke leidersfiguur is méér waard dan de heele gemeenteraad van Amsterdam plus het college van B. en W. bij elkaar!

103.000 Vereenigingen.

De tweede belangrijke verordening betreft de regeling van de bevoegdheden van den commissaris voor niet-commercieele vereenigingen en stichtingen. Wij benijden den nieuw benoemden commissaris Müller Lehning niet! Want het moet in optima forma een hondenbaantje zijn, in de lawine van de maar al te dikwijls op volksplundering **en flesschentrekkerij gerichte statuten** en reglementen van een dikke 103.000 vereeniginggetjes, die sectarisch-Nederland rijk is, wegwijs te worden! Wij wisten, dat de woekerplant der versplintering op Nederlandschen bodem zeer diep wortel had geschoten, maar dat het zóó krankzinnig zou zijn, hadden zelfs wij niet verwacht. Zeer royaal berekend (n.l. 100.000 vereenigingen, terwijl we er een dikke 103.000 rijk zijn op een bevolking van 9 millioen zielen, aan welk cijfer we nog niet toe zijn) beteekent dit op iedere 90 Nederlanders één vereeniging, zuigelingen, grijsaards, krankzinnigen en gevangenisboeven meegerekend!

Om in deze poel van volksverscheurdheid orde te scheppen en aan de verspilling van volkskracht en volksvermogen een einde te maken, zal een zware, zeer zware taak zijn. Anderzijds moet het ook innerlijke vreugde schenken, door het hanteeren van een stalen stalbezem het volk te verlossen van een bende parasieten, die in dit moeras der verdeeldheid met wellust grasduinen om eigen zak en standje te spekken op kosten van een verblinde massa. De stalen bezem heeft de commissaris gekregen: hij heeft de bevoegdheid stichtingen te ontbinden, bestuurders te ontslaan, vereenigingen samen te voegen, statutenwijziging aan te brengen, enz.

Nieuwe bezems vegen schoon, vooral in een bende waar nog nimmer een bezem aan te pas kwam. Wij voorspellen dan ook een grooten oogst.... van gifplanten!

Verplichte diensten.

Tenslotte iets over de verordening betreffende het verplichte verrichten van diensten en de beperking ten aanzien van het veranderen van betrekking. Beide maatregelen hebben betrekking op de organisatie van den arbeid (beter nog: beschikbare arbeidskracht), die in Duitschland tot uitstekende resultaten heeft geleid. De gewestelijke arbeidsbureaux kunnen voortaan aan openbare en particuliere bedrijven opdragen om arbeidskrachten voor een bepaalden tijd af te staan, en deze **binnen Nederlandsch gebied** (dus niet, zooals alweer geïnsinueerd werd, om arbeiders naar Duitschland over te plaatsen) elders te werk te stellen. Zoowel deze maatregel als het eventueele verbod van het arbeidsbureau om van betrekking te veranderen, beoogen te voorkomen, dat op een gegeven oogenblik op de eene plaats een tekort aan werkkrachten bestaat, terwijl 50 km verder voor tientallen of honderdtallen paren handen geen werk voorhanden is. Zeker in een tijd van grondstoffenschaarschte eenerzijds, en de noodzakelijkheid om vervangingsproducten te vervaardigen anderzijds, is het nut van deze maatregelen zonder meer duidelijk.

Het proces in den Haag.

Voor het Duitsche „Kriegsgericht" is dezer dagen het proces behandeld tegen 43 verdachten van een sabotage- en terreurbende. Het is een goede gedachte geweest dit proces, dat zeker in aanmerking kwam met gesloten deuren te behandelen, in zooverre in het openbaar af te doen, dat een aantal Nederlandsche journalisten zich van den eersten tot den laatsten dag van den gang van zaken kon overtuigen. Door deze journalisten te verplichten hun verslag binnen bepaalde afmetingen te houden en alle sensatie te vermijden, is eenerzijds voorkomen, dat de reportage van dit proces „gefundenes Fressen" werd voor misdadig-aangelegde naturen (Nederland kent dit soort revolver-journalistiek b.v. uit het jodenweekblad „Het Leven"), terwijl toch anderzijds het fatsoenlijke Nederlandsche Volk uit neutralen mond kon vernemen, wat voor gevaarlijk spel deze onverlaten hebben gespeeld. Met Duitsche grondigheid is dit proces gevoerd;

de uitspraken tegen de onderscheidene daders bewijzen dat hier werkelijk recht gesproken is. „Barbertje-móet-hangen"-politiek, ook wanneer Barbertje er maar zijdelings of per ongeluk bij betrokken bleek te zijn, kwam er niet aan te pas. Tegenover 18 doodvonnissen en een aantal gevangenisstraffen varieerende van 1½ tot 7 jaar, staan 6 vrijspraken. Negen advocaten hebben gelegenheid gehad hun juridische spitsvondigheden naar voren te brengen. Dat ze voor geen kleintje vervaard waren, bleek wel uit het feit, dat een hunner van deze lieden, die niet alleen met springstoffen en vergift Duitsche soldaten naar het leven stonden, maar door het geven van inlichtingen aan Engeland met het oog op luchtaanvallen ook eigen landgenooten in gevaar brachten, getuigde, dat ze gehandeld hadden uit nationale gevoelens en liefde voor hun vaderland!

Uit de dagbladen heeft de lezer van eenige „heldendaden" en enkele stommiteiten van deze „Geuzen" kennis kunnen nemen. Voor de jammerlijke dilettanten, opgehitste stakkers en kwajongens moge dan nog een gevoel van medelijden op z'n plaats zijn; de hoofddaders hebben hun zware straf meer dan verdiend, óók jegens eigen volk.

Dit geestelijk crapuul kan niet hard genoeg neergeslagen worden, al zijn er dan nog idioten die deze omgekochte ellendelingen, die het leven van eigen volk in doodelijk gevaar brengen, voor nationale helden verslijten. Het is alleen maar jammer, dat de opperste opruiers voorloopig nog buiten schot zijn.

Wat er dagelijks voor den Engelschen zender voor liederlijks uit het vrome calvinistenmondje van Gerbrandy en andere hoogst-fatsoenlijke excellenties gebraakt wordt, grenst aan het ongeloofelijke. Dat daardoor ziekelijk-misdadige naturen er toe gebracht worden met hun kop tegen een muur van staal en ijzer te loopen en uiteindelijk voor het vuurpeleton terecht komen, laat deze fijne heeren natuurlijk koud. Van gestolen goud leven ze hun eigen verwaten leventje; wat er van het volk terecht komt, interesseert hen evenmin als het dit vroeger ooit gedaan heeft.

In dit verband willen wij gewag maken van een gerucht, dat in den Haag van mond tot mond de ronde deed. Hetzelfde Engelsche vliegtuig, dat op het Hofje aan het Westeinde zóó prachtig een militaire doel raakte, dat een zuigeling en 7 oudere burgers gedood werden, enkele woonhuizen volkomen vernield en enkele honderden ruiten sneuvelden, zou pamfletten hebben uitgeworpen met een opwekking tot lijdelijk verzet. Die pamfletten zouden als onderteekening dragen.... Wilhelmina. Het was een meneer met een uitgezaagde koninginnekop op z'n jas, die ons dit verhaal deed. Natuurlijk begreep de stakker niet eens, dat hij zijn koningin met dit verhaal op een smadelijke manier beleedigde. Want behalve dat hare majesteit — zoo het verhaal waar zou zijn — zich zou hebben verlaagd tot een opruister, zou het een minderwaardig spel zijn ten aanzien van vroeger genomen beslissingen. Bij haar vertrek immers heeft de koningin haar bevoegdheden voor het Rijk in Nederland overgedragen aan den hoogsten militairen bevelhebber. Het is deze autoriteit geweest, die in feite in naam der koningin tot capitulatie besloot. Capitulatie en bezetting door vreemde troepen behooren bijeen; het laatste is de consequentie van het eerste. Wij loopen niet met uitgezaagde koninginnekopjes op onze revers. Maar wanneer wij weigeren aan te nemen, dat de koningin zich dermate zou verlagen, dat zij de domme massa van haar volk thans aanspoort te ageeren tegen de gevolgen van een besluit, waarvoor zij uiteindelijk zelf de verantwoording heeft genomen, dan getuigt dit van meer eerbied voor haar persoon en karakter, dan alle uitgezaagde dubbeltjes en kwartjes op de jas van kleine en gróóte kinderen bij elkaar, die in de vrouw hunner droomen de moderne stakingsleidster zien!

Hoe de Jood het Volk ziek houdt.

Hebt gij wel eens een flinke kiespijn gehad, lezer en lezeres? Die gemeene stekende kiespijn? Ja, dat was dan heel erg, maar toch zat aan die pijn een goede kant. Die waarschuwde U dat het met uw gebit niet heelemaal pluis was. Wel is waar te laat, maar toch met het nuttige gevolg dat U weer extra aandacht aan de kostbare tanden en kiezen hebt laten besteden. De gaatjes werden weer gevuld, de zwakke plekken versterkt.

Als wij dat allen op tijd lieten doen, van schoolkind tot volwassene, zoo met tusschenpoozen van een half jaar, dan werden de kleine beschadigde plekjes gevonden en de foutjes hersteld vóór de gevolgen zoo ernstig konden worden, dat tandbederf en pijn konden optreden. En als wij daarbij ons gezond zouden voeden, met veel volkorenbrood, veel vruchten en veel rauwe groenten, dan zouden ons melkgebit èn ons blijvend gebit met geregelde, geringe tandheelkundige hulp in prachtigen toestand kunnen blijven. Als, als! De meeste menschen hebben helaas de neiging in de sleur van vroeger door te leven: zoolang je niets voelt gaat het wel goed. 't Kan echter beter. Propaganda met af en toe een aanporring kunnen wonderen doen. Dat ondervond in Amsterdam de tandarts Van der Molen. Deze zag het groote belang van een regelmatige controle van het gebit in en zijn betoog bij het Amsterdamsche Gemeentebestuur werd met succes bekroond. Een kliniekgebouwtje werd toegestaan, een prachtige moderne inrichting aangebracht en na de voltooiing had de opening plaats met de aanbeveling van de autoriteit in Amsterdam, den Joodschen dokter Heijermans.

Met een gelukwensch en heilwensch voor het volk? Mis, lezer. Woordelijk sprak deze jood: „Houd de deur zoo veel mogelijk dicht!" Dat begrijpt u niet? Ik zal het U uitleggen. Een mooi gebouwtje is een pracht-reclame voor een joodschen directeur en wethouder, maar veel patiënten, dat gaat geld kosten, zie je, en dat is geen reclame voor de verkiezingen. We moeten toch bezuinigen, niet als het gaat om de aanstelling van joodsche en marxistische ambtenaren, maar wel als het gaat om de verbetering van het gebit van het volk. Dat zou een dure directeur en een roekelooze wethouder heeten. Laat dan de menschen maar liever pijn hebben. Daar kan het vrouwtje over mee praten, dat bij den jood Heijermans om toestemming moest komen vragen voor de behandeling en voor de aanschaffing van het kunstgebit, dat de kliniek voor haar noodzakelijk achtte. Toen zij op zijn belletje binnen kwam sprak meneer Heijermans zoo heel toevallig: „Dat mensch een kunstgebit? Laat ze maar verdwijnen, zoo een met een bonte schort, ha, ha!"

De bevolking waardeerde de kliniek, he aantal patienten steeg stormachtig, de menschen werden trouw, kwamen elk half jaar terug. Zij genoten van hun frissche monden, de gaatjes gevuld, de elementen gereinigd; men voelde zich frisch en gezond! Dan, als een donderslag bij helderen hemel: „Verbod". Ja verbod, en de papieren op het stadhuis verbranden! Hoe nu, wat is dat? Wel iets dat zoo goed gaat en dan zonder jodendokters, zoo'n gezond volk zou veel te wijs worden, een gevaar voor de joden! Dus weg met het mooie werk. De ervaring en de plannen konden echter niet meer uitgevoerd worden. Spoedig kwamen zij ter tafel op een vergadering van de Maatschappij voor Tandheelkunde. Met veel belangstelling werd een en ander daar aangehoord, zoodat succes niet zou uitblijven denkt U? Mis, de voorzitter nam het woord, kraakte de werkwijze van zoo'n werkelijk sociale mondkliniek af; het aantal gezonde gebitten zou teveel toenemen, de tandartsen zouden veel te weinig vervallen monden voor kroon- en brugwerk krijgen, waar zouden zij dan van moeten leven? Hooren wij hier niet duidelijk den tandarts, **jood** Sanders, voorzitter der Maatschappij, het woord uit den Talmoed aanhalen: **Aan den vreemde zult gij woekeren!?** Levendigen steun kreeg hij van den jodenvriend tandarts Bakker, lektor aan het Tandheelkundig Instituut te Utrecht, fabrikant van privégebitten in Rijksdienst en daarenboven controleerend tandarts van de spoorwegen voor zoo'n slordige 7000 gulden. En waarachtig, het gelukte den joden wederom de werkelijke zorg voor een gebit bij ons volk in de kiem te smoren.

De jood wil het volk ziek houden! Hij wil ons volk ondoelmatig voeden, aan het duur gehouden vee en vleesch verdienen, aan de levensmiddelen woekeren en aan de gevolgen van verkeerde voeding nogmaals grof verdienen, ja, want hij wist het, de schurk: een gezond volk is ook geestelijk gezond, het slaat de handen ineen en drijft hèm uit!

Welnu volk van Nederland, **ontwaak en drijf den jood uit!**

Een boek over de Nederlandsche Vrijmetselarij. [1)]

Toen in 1937 onder leiding van den Calvinistischen patriarch, Colijn, en den R.K. politiekeling, Goseling, het Hollandsch praatcollege naast het Jodendom de Vrijmetselarij wettelijk tot beschermde bevolkingsgroep (!) verhief, was aan een reeds in 1797 (tijdens de Bataafsche Republiek) geuiten wensch der broeders voldaan. Hierdoor werd het den volkschen bestrijders der universeele machten onmogelijk gemaakt het volk in te lichten over de gevaren, welke van de zijde der bovenvolksche organisaties dreigden. Deze volksche krachten werden zelfs verguisd, tot burgers van den tweeden rang gedegradeerd. Nimmer is de samenwerking der elkaar niets gunnende volksvijandige krachten tegen het volksche duidelijker ten toon gesteld, dan tijdens de oorlogsdagen van Mei 1940.

Het is voor het Nederlandsche Volk niet zeer eervol, dat de Duitsche bloedverwanten den strijd, welken het volk zelf had moeten voeren, op zich moesten nemen. Dit echter als feit erkennende, moeten wij te allen tijde den Duitschers dankbaar zijn en blijven, dat zij de volksvijanden bij uitnemendheid onschadelijk gemaakt hebben.

Het is nu aan het Nederlandsche Volk er voor te zorgen, dat nimmer meer deze volkskanker den kop zal kunnen opsteken, dat het nimmer meer het Jodendom, de Vrijmetselarij en het Politiek Christendom vat op zich zal laten krijgen.

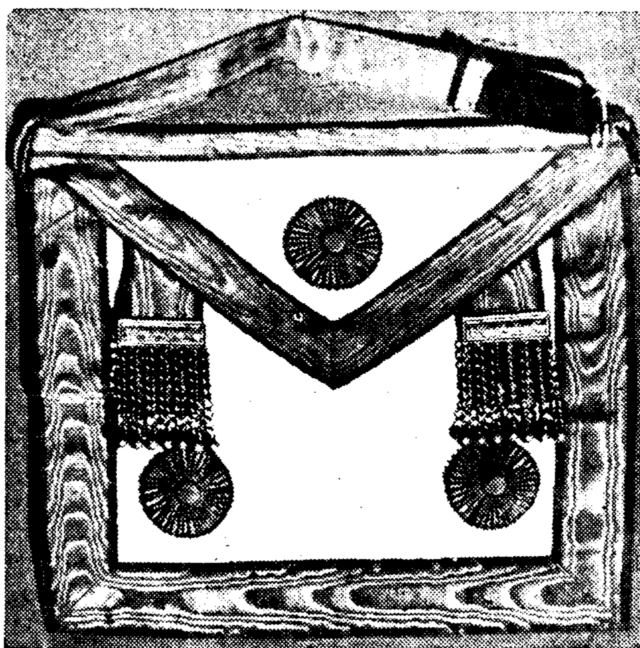
Daarvoor is het noodzakelijk, dat de Nederlander wordt in- en voorgelicht over de werkelijke beteekenis der satanische machten.

Het eerste boek ter zake is er! Het voldoet, qua inhoud, aan alle te stellen eischen.

In een eenvoudig betoog, bevattelijk voor een ieder, wordt het gevaar der vrijmetselarij en het daarmee verbonden Jodendom in het volle licht gesteld. Niet in het (troebele) licht, dat in den vrijmetselaarstempel heet te schijnen, neen! in het volle, heldere daglicht!

Het Nederlandsche Volk kan den schrijver, den heer W. Schwier, Referent van den Rijkscommissaris voor de Internationale Organisaties, niet dankbaar genoeg zijn voor dit geschenk.

Het is inderdaad een geschenk, waarvoor men groote bewondering moet hebben; niet alleen omdat de schrijver, als Duitscher, er in geslaagd is den voor den Nederlander geëigenden toon te

Schootsvel van de Hooge Graden.

treffen, doch ook, omdat hij in een zóó korten tijd — 3 September 1940 werden de loges ontbonden — en bij zijn meer dan drukke ambtsbezigheden dit boek heeft kunnen schrijven.

Van het eenige juiste standpunt, de volksche wereldbeschouwing, uit vat hij het vraagstuk aan. Het is liefde voor zijn Volk, voor zijn Ras, het Germanendom — waar wij Nederlanders trots op kunnen zijn eveneens toe te behooren — welke uit dit boek spreekt, van het begin tot het einde!

Laten we den schrijver een oogenblik zelf het woord:

„**Duizenden jaren terug, in het ver** verleden, rijkt de geschiedenis van de germaansche volken, die achtereenvolgens de groot-germaansche rijken der Goten, Wandalen en Franken stichtten en die de wakers over deze, onze levenskerngebieden langzamerhand tot het duitsche volk aaneensmeedden. Zij bewaarden, in taaien afweer, Middeneuropa niet alleen voor de mongoolsche en arabische ruiterhorden maar ook voor de geest van Afrika en Azië.

Germanendom, met zijn hoogstaande kultuur en zijn hoogstaand menschdom, beteekent in onze voorgeschiedenis grootsche tijdperken, waarin eenheid van praktische levensopvatting, zedelijke houding en politieke vormgeving werkelijkheid geworden was.

Uit het gemeenschappelijk erfgoed van het bloed, de geest, en de scheppingskracht van de noordsche Oudheid en de germaansche Voortijd, ontstonden de kathedralen der europeesche Middeleeuwen, schiepen zijn kunstenaars, zongen zijn dichters en wedijverden zijn ridders en burgers. Uit dit erfgoed stonden altijd weer de onverschrokken strijders en rebellen op, die liever in den dood gingen, dan hun geërfde, natuurlijke levensbeschouwing te laten buigen voor een vreemde levenshouding."

Maar ook het leed, in die duizenden jaren het Germanendom berokkend, is te beluisteren:

„Door het streven der pauselijke macht om het germaansche koningsen keizerschap tot lijfeigenen van hun pauselijke opperheerschappij te maken, verbrokkelde dit Rijk....

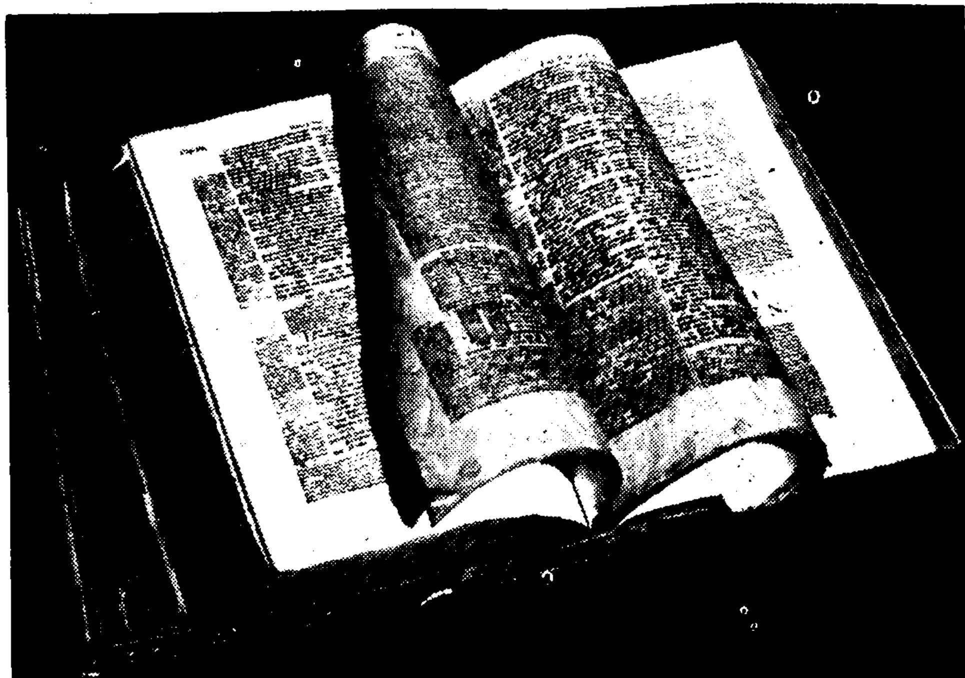
Een tijdperk van verval voor alle germaansche levenswaarden brak aan. Terwijl het kerkelijk Universalisme opnieuw probeerde de heerschappij over de lichamen te verkrijgen, lokten in het Westen de nieuwe leerstellingen van politieke vrijheid: het Liberalisme.

Spottend met alle natuurwetten, — en daarmede met de ongeschreven goddelijke wetten —, aan alle menschen, ongeacht Volk of Ras, de onbeperkte vrijheid van onafhankelijke individuën en de gelijkheid zonder verschillen te garandeeren, dat waren de huichelachtige en leugenachtige beloften aan de menschheid van de liberale westersche **Demokratiën.**

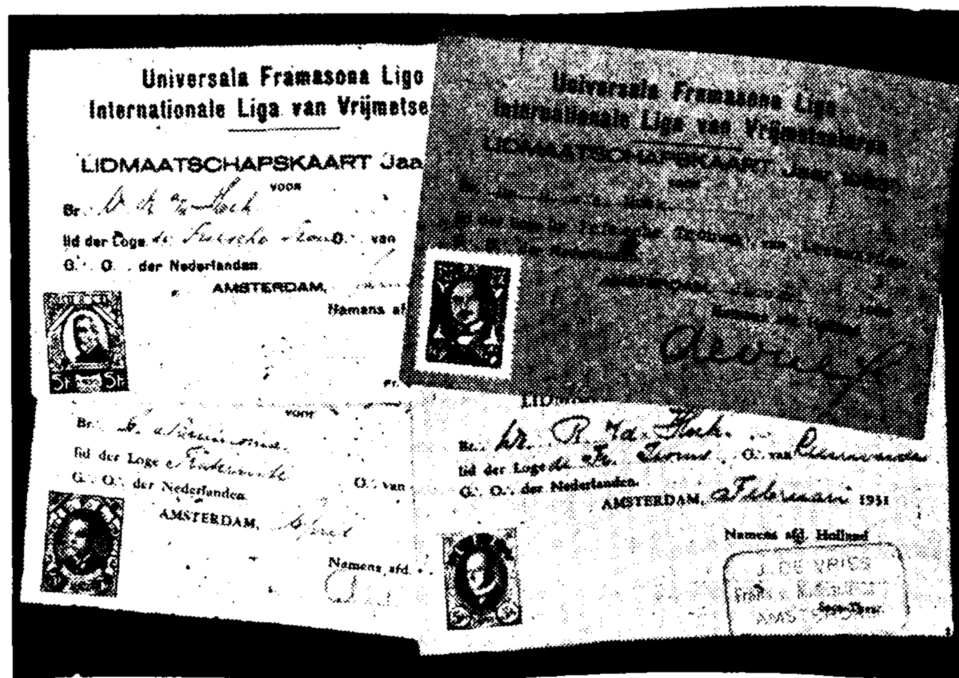
De georganiseerde voorpost van deze — door [illegible] verstand geconstrueerde en voor de geheele wereld bestemde — leer, werd de Wereldvrijmetselarij met al haar vertakkingen, neven- en mantelorganisaties. Een eeuw duurt het, eer de germaansche mensch achter het humanitaire masker van den liberalen Biedermann, de tronie van den eeuwigen Jood ontdekte, die door de verstoring van de natuurlijke banden van bloed en bodem en door de vernietiging van volksch verantwoordelijkheids- en plichtsbewustzijn, de kapitalistische doelstellingen van zijn handelaarsimperialisme tracht te bereiken."

Vol trotsch zelfbewustzijn echter klinkt dwars door dit nu nog gevoelde leed de zekerheid van de uiteindelijke overwinning der volksche idee — de beperkte beschikbare ruimte verbiedt ook hiervan een uittreksel te geven. Men leze dit zelf; vooral de dragers van Unie-

1) W. Schwier. Vrijmetselarij. Een volksvijandige organisatie. Uitgeverij Westland. Amsterdam. 1941. Prijs geb. f 2.95.
De foto's, die hierbij zijn afgedrukt, zijn ontleend aan het boek.

De Bijbel, die nooit gelezen wordt, doch slechts als symbool van het Oude Oosten dient.

Lidmaatschapskaarten van de „Universala framasona ligo" (op de zegels o.a. de kop van Stresemann).

Afbeelding uit het „B'nai B'rith Magazine", resp. van April 1934 en November 1933. De B'nai B'rith zégt „humaniteit" doch bedoelt „joodsche wereldheerschappij".

Tijdschriften van de Internationale Joodsche vrijmetselaars-Orde der B'nai B'rith. (Roosevelt, Blum en Weiszmann op de voorpagina).

speldjes, voor wie dit boek een openbaring zal zijn, zullen hun voordeel er mee kunnen doen!

Zonder zich te verliezen in allerlei détails volgt de schrijver in zijn betoog een vaste lijn. Uitgaande van de wereldbeschouwing der vrijmetselarij, welke tot einddoel heeft den rassenloozen eenheidswereldstaat, wijst hij er op, dat deze organisatie zich plaatst boven de volkeren. Dat tengevolge hiervan de vrijmetselarij geen gezag boven zich duldt — dit ook niet dulden kan — daarvoor levert de chef der nu ontbonden orde in ons land, H. van Tongeren, het bewijs (blz. 12). Terecht wordt dan ook aangevoerd, dat het wereldgebeuren der laatste twee eeuwen niet te begrijpen is, als geen rekening gehouden wordt met de werkzaamheden dezer geheimzinnige vereeniging, welke de tradities der Brahmanen, Chaldeeuwsche Magiërs, Esseeërs, Therapeuten, Kabbalisten, e.a. heet te hebben geërfd. Gewezen wordt er op, dat vele der gebruiken der broederschap aan deze geheimzinnige secten ontleend zijn.

Ook het innig verband tusschen de vrijmetselarij en de Orde der Tempelieren, de Bouwhutten der Middeleeuwen en de Rozenkruisers uit dien tijd wordt duidelijk naar voren gebracht.

Daarna wordt overgegaan tot den hoofdschotel, aanvangende met de stichting — in 1717 te Londen — van dat geheimzinnig serpent, dat we kennen als vrijmetselarij en waarvan men toch zoo bitter weinig weet! Al dadelijk blijkt dan de haat, welken deze bovenvolksche broeders koesteren tegen het volksdom, i.c. het Germanendom, door het weergeven van een gedeelte der (vervalschte) geschiedenis van het z.g. bouwgilde in de door den Predikant Dr. James Anderson geschreven Constitutie; alsmede de broederliefde voor het z.g. „Oude Volk" — de Joden! Zeer duidelijk komt uit, dat de universeele menschheidsgedachte, het humanisme, het wicht in de wieg werd ingeprent en niet eerst na de Fransche Revolutie op de vrijmetselarij werd ingeënt (zooals een Hollandsch R.K. schrijver eenige jaren geleden met een schijn van geleerdheid heeft trachten aan te toonen). Dat de geboorte van het tweeling-zusje, de democratie met haar liberale leuze: „Vrijheid! Gelijkheid! Broederschap!" niet werd vergeten, spreekt vanzelf.

Ook de strijd, dien de R.K. Kerk van het begin af tegen de nieuwe secte voerde, wordt niet overgeslagen.

Vervolgens wordt de zegetocht der vrijmetselarij over de geheele wereld behandeld. Hierbij blijkt duidelijk — door verklaring der broeders zelven — dat de loge anti-vaderlandsch is en dat o.m. de Volkenbond en de Pan-Europagedachte in den Tempel ontsproten zijn en hoe de staatslieden der democratieën (bijv. Stresemann) willige werktuigen waren dezer wereldverpestende organisatie.

Uitvoerig wordt ook aangetoond, hoe het Jodendom, geëmancipeerd door de loge, er langzamerhand in slaagt deze organisatie — mitsgaders haar neven- en mantelorganisaties, voor haar doeleinden te spannen en in zijn net te verstrikken. Hoe ver het hierin gevorderd was, blijkt wel uit het feit, dat in het jaar 1939 de vrijmetselarij hier te lande een bedrag van ƒ10.843,98 voor de joden beschikbaar stelde, terwijl voor de behoeftige landgenooten slechts een bedrag van ƒ400 was uitgetrokken, dat niet eens werd uitgegeven!

Logisch uit een en ander voortvloeiend volgt de conclusie, dat de vrijmetselarij een centrum van ophitsing geworden is tegen het volksche Duitschland en dat hierbij de Joodsche B'nai B'rith — de Zonen des Verbonds — aan de touwtjes trok (Ook ons land was gezegend (!) met dit vergif. Welke staatslieden (o.m. President Roosevelt) en organisaties — direct of zijdelings — door haar beïnvloed werden, wordt eveneens uitvoerig weergegeven.

Uiteraard worden de leerstellingen der broederschap, het verschil tusschen de lage, hooge en oppergraden niet vergeten, waarbij wordt aangetoond, dat de lage graden slechts instrumenten zijn in handen van de chefs der Opperraden van den Ouden en Aangenomen Schotschen Ritus van 33 graden, georganiseerd in de Confederatie van Lausanne van 1875!

De twee volgende hoofdstukken, meer onmiddellijk de organisatie in ons eigen land behandelende, worden zeer in de aandacht diergenen aanbevolen, die tot nu toe geloofd hebben in de verklaringen der broeders betreffende hun z.g. goede bedoelingen. Het zal hun dan duidelijk worden, dat de in de loge toegepaste dressuur van de toegetredenen op den duur slaafsche volgelingen maken moet. Zij zullen dan tevens tot 't besef komen, dat het o.a. een **man** onwaardig is de inwijdingen tot leerling, gezel en meester-vrijmetselaar te ondergaan. Eveneens zullen zij uit het overgelegde statistisch materiaal een indruk kunnen krijgen, hoe groot wel de invloed van het handjevol vrijmetselaren (5677 op een bevolking van ruim 8 millioen) op het gebeuren in ons land is geweest. Wellicht, dat de „anti's" dan ook een sprankje van dankbaarheid zullen gaan krijgen voor de Duitschers, die ons Volk van deze pest hebben verlost. Zeer zeker zullen zij uit het laatste hoofdstuk van het boek, meer onmiddellijk de internationale verbindingen der broederschap behandelende, moeten concludeeren, dat het niet het Duitsche Volk en zijn Führer zijn geweest, die dezen oorlog hebben gewild, doch dat deze het werk is der super-nationale machten.

In dit verband zij slechts opgemerkt, dat meer aandacht besteed had kunnen worden aan de rol, welke Engeland door middel der loge in het wereldgebeuren heeft kunnen spelen. Het waren de Engelsche machthebbers, die vrijwel overal in de wereld de vrijmetselarij hebben gebracht en de volkeren gelukkig(?) hebben gemaakt met de „democratie"!. Slechts hierdoor werd het den Engelschen mogelijk hun theorie van de „Balance of Power" — het evenwicht der machten — in praktijk te brengen, zoodat zij in de gelegenheid werden gesteld, ten koste van de andere volkeren, het „Empire" op te bouwen en vrijwel de geheele wereld op plutocratische wijze uit te zuigen, waaraan nu — Gode zij dank — voorgoed een eind zal komen!

PARASIETEN VAN ONZE SAMENLEVING

DEN ARBEIDERS TER OVERDENKING!

ZIJ DIE NIETS LEERDEN.

Dat in ons Amsterdam vele menschen zijn, die door hun omgang met joden de slechte zeden van hen hebben overgenomen, blijkt dagelijks. Vooral in het cafébedrijf kan men dit bemerken. Hoofdzakelijk de kleine bedrijfjes en de volkszaken hebben dit ondervonden. Hoeveel lasten en zorgen hebben deze kleine caféhouders niet verwerkt de laatste jaren. Om hun belangen te kunnen verdedigen stichtten zij allerlei bonden en vereenigingen, maar altijd waren er dan weer sluwe joden, die zich in deze vereenigingen wisten in te werken, zij het ook dikwijls op verkapte wijze. En wat hebben al deze bonden voor het bedrijf bereikt? Niets of bijna niets. Steeds zwaarder werden de lasten en zorgen. In duizenden guldens ontvangsten zaten enkele guldens winst. Eén van deze bonden is de Nederl. Bond van Hotel-, Koffiehuis- en Restauranthouders en Slijters, gevestigd te Amsterdam, welke het blad „ONS BELANG" uitgeeft. Deze naam is goed gekozen, voor zoover dit blaadje het belang van diegenen die leven ten koste van deze bedrijven behartigde. De voorzitter van dezen bond de heer H. den Hollander (natuurlijk advokaat), is tevens redacteur van het blad „Ons Belang" en schreef in het nummer van 19 Februari 1941, dat DOOR HET FEIT, DAT DE GEBOORTEDAG VAN PRINSES BEATRIX EN ANDEREN NIET MOCHT GEVIERD WORDEN, DE CAFEHOUDERS STROPPEN HADDEN GELEDEN. Wij kennen, zoo langzamerhand, deze camouflagemethoden. De stroppen zitten namelijk ergens anders. Het was beter dat deze voorzitter er voor had geijverd, dat de vergunningen niet meer gepacht behoefden te worden. Toen in 1934 de drankwet werd herzien, waarvan de strekking hoofdzakelijk was om de pachtzwendel te doen ophouden, was het weer de heer H. den Hollander, die een schijncontract opmaakte en hiermede de wet wist te ontduiken. De pachtzwendel kon toen op dezelfde voet worden voortgezet.

Het bestuur van bovengenoemden bond is in handen van de familie Staalman. De vrouw van advokaat Den Hollander (ook een advokate!) is Mevr. Suze Staalman, uit de bekende **familie van vergunninghouders.** De caféhouders, die toch al voor zeer groote lasten zitten, zullen begrijpen, tot welke toestanden in hun bedrijven een dergelijk bestuur drijft. Het is ten hoogste tijd, dat dergelijke misstanden verdwijnen. **De caféhouders behooren de vergunningen zelf te bezitten.** Waarom pacht betaald aan menschen, die heelemaal niet in het bedrijf zijn en meestal elders een behoorlijk inkomen verdienen? Met hoeveel moeite en meestal omkooperijen moet zoo'n vergunning verkregen worden! Met altijd nog de kans dan, dat als de vergunninghouder elders een hoogere pachtsom kan bedingen, den caféhouder zijn vergunning wordt afgenomen en deze dan maar moet zien hoe hij een andere vergunning krijgt — of kan gaan stempelen! Hoeveel slapelooze nachten hebben de caféhouders reeds niet doorgebracht, terwille van deze parasieten? De maat is thans echter vol. Een nieuw Europa staat voor de deur. Een frissche wind waait over onze lage landen. De nieuwe Bond 1940, heeft reeds prachtig werk verricht. Talrijke nadenkende caféhouders zijn reeds tot dezen bond overgegaan. Onder leiding van eenige wakkere kerels, die niet op eigen baat uit zijn en die ook in het verleden blijk gegeven hebben den nieuwen tijd te verstaan, is deze bond ontstaan en hij geeft thans reeds dagelijks blijk dat hij voor zijn leden op weet te komen. Het zijn geen advokaten maar eenvoudige caféhouders die dezen bond stichtten. Maar het zijn menschen die het vak verstaan, die de nooden in dit bedrijf kennen en die zelf uit het volk komende, ook meevechten voor de belangen van de arbeiders uit hun buurten. Het zijn de wakkere Nederlanders F. J. van Houten, H. J. Baerts en de 73-jarige Alta, die, dag in dag uit, ploeteren, en meestal ten koste van persoonlijke offers voor hun vakgenooten vechten. Deze week hebben wij gelegenheid gehad om hun werk van nabij gade te slaan. Verbaasd hebben wij gevraagd: „Hoe houden jullie het uit!?" Hoeveel narigheid hebben wij niet ontmoet, hoeveel zorgen en ellende, Hier had een jood het vergunningbordje weggehaald, daar was de huur opgezegd, elders weer had de joodsche huiseigenaar de huur opgezegd en het bordje VOOR JODEN VERBODEN 's nachts heimelijk weggenomen. Doch overal kon uitkomst worden gebracht, dank zij de medewerking van de autoriteiten. Vele caféhouders gaven zich op als lid, wat te begrijpen is. Want eindelijk beginnen zij in te zien in welk een zwendelwereld zij hebben geleefd! Ook voor hen gaat een betere tijd komen. En dat is inderdaad de hoogste tijd!

DE BRUTALE JODEN.

In de Watersteeg 4—6 te Amsterdam was vroeger een bar gevestigd, welke er berucht voor was, dat homosexueelen er elkaar ontmoetten. Huurder was een Duitsche jood, die thans nog in Amsterdam een zaak drijft in de Lange Leidschedwarsstraat. Na de bezetting werd de grond hem te heet in deze zaak, die destijds voor de Duitsche weermacht was verboden. De nieuwe huurster richtte haar zaak behoorlijk in, liet den beruchten naam verwijderen en gaf haar zaak den naam ZUR TRAUBE.

De weermacht mocht er weer komen, de zaak liep weer en leverde voor de huurster een klein bestaan op. Dit was echter den joodschen huiseigenaar niet naar den zin. Een Duitsche NAAM op zijn zaak! Dat mocht in geen geval! En dan „voor joden verboden"! Hij maakte korte metten en schreef deze hardwerkende vrouw een brief van den volgenden inhoud:

> *Mevrouw,*
>
> *Hierbij deel ik U mede, dat ik de huurovereenkomst welke ik op 31 Juli 1940 met U ben aangegaan, voor het Perceel Watersteeg 4—6, per 30 April wensch te beëindigen. Ik verzoek U in dit verband nog voor richtige nakoming van de in deze overeenkomst voorkomende bepalingen zorg te dragen.*
>
> *Hoogachtend,*
>
> *J. FRANKEN, Amsteldijk 113 Z.*

Wanneer deze jood meent, dergelijke streken nog te kunnen uithalen, dan is hij toch verkeerd ingelicht. Wat kan het den jood schelen of deze vrouw, die met hard werken een boterham verdient, tot den bedelstaf gebracht wordt? ƒ 20.— per week ontvangt hij voor dit krot van een huis. Een jodenkroeg wil hij erin hebben. Met de zeden neemt hij het niet zoo nauw. Maar een Duitsche naam op zijn huis is hem te erg. Ook het bordje VOOR JODEN VERBODEN, is deze week des nachts verdwenen. Hij zal allicht ook hier de hand in hebben gehad. Het ware goed, dat dezen jood het huis werd afgenomen. Het beste was, dat het werd overgedragen aan de Winterhulp, zoodat dan eindelijk het geld goed was besteed, het geld dat deze joodsche parasiet met zijn linke streken vroeger uit de ergste zedeloosheid heeft getrokken! Het wordt toch eindelijk tijd, dat zulke parasieten verdwijnen. Overal waar men in dit Joodsche Jeruzalem Amsterdam komt, ontdekt men joodschen zwendel, misdaad, oplichting, terreur en zedenschandalen. Eruit ermee. Amsterdam moet schoongemaakt worden.

EEN STAALTJE VAN JODENTERREUR TE AMSTERDAM.

In de Nieuwe Spiegelstraat 44 te Amsterdam is de bloemenwinkel van den Jood Levie van West gevestigd. Deze jood heeft het klaargespeeld om jarenlang de winkeliers uit deze straat, wanneer de jood Levie ook maar vermoedde dat zij Duitsch gezind of Nationaal-Socialist waren, verdacht te maken. Het was zelfs voldoende dat een winkelier met een Duitsche vrouw getrouwd was, om zoo iemand in zijn luguber bedrijf te betrekken. Hij wachtte buiten voor de deur van deze winkeliers, waarschuwde de koopers die naar binnen wilden gaan, want zeide Levie, het waren nazi's en vijanden van het Nederlandsche volk. Hij verwees dan deze koopers naar joodsche winkeliers in de buurt. In de oorlogsdagen wist hij de arrestatie van verscheidene Nationaal-Socialisten te bewerken. Handenwrijvend vertelde hij dan in de buurt, dat hij er weer een paar onschadelijk gemaakt had. Hoeveel leed heeft deze jood niet in die

buurt gebracht! Wij spraken met een winkelier in deze straat, wiens geheele zaak ten gronde werd gericht door dezen joodschen ophitser. Met groote moeite weet hij zich heden nog staande te houden. Ook nu echter is deze jood Levie nog zoo brutaal zijn grijnzende tronie te vertoonen. Ook heden nog gaat hij voort met zijn hits-bedrijf. Hij tracht thans in deze buurt medelijden op te wekken, voor de arme joden, deze jood, die zelf geen medelijden kende en ook heden niet kent. Hoeveel tranen van onze volksgenooten zijn niet in deze kleine bedrijfjes door dezen jood gestort. Verdachtmakingen, arrestaties, dreigbrieven, oneenigheden in de gezinnen van deze kleine winkeliers, dat alles heeft deze smous op zijn geweten. Niet alleen de arbeiders, maar ook deze kleine winkeliers moeten zich aaneen sluiten, dan kan aan deze zwendelpractijken een einde worden gemaakt. Kijk naar Duitschland! Wat hebben de joden in de pers niet over dit land verteld, en wat is er van waar? Omdat de joden daar niet meer zwendelen kunnen, daarom is het volgens hen slecht in Duitschland. Ook de winkeliers beginnen te begrijpen, dat Duitschland ook voor hun vrijheid heeft gevochten en nog vecht. Winkeliers smijt deze hitsjoden uit de straat en uit de bedrijven. Want eerst wanneer deze joodsche pest is verdwenen, zullen ook de onrust en verdachtmaking ophouden.

JOODSCHE GELOOFSZWENDEL.

Niet alleen in zaken zwendelen de joden, ook in geloof hebben zij zwendel gedreven. Toen zij destijds van Spanje naar Portugal moesten vluchten, werden zij daar slechts toegelaten, wanneer zij zich lieten doopen. Vele joden gingen daartoe over, natuurlijk met het vaste plan, om, wanneer de omstandigheden zich zouden wijzigen, weer tot hun jodengeloof terug te keeren. In het geheim bleven zij de joodsche gebruiken beoefenen. Deze joden werden destijds Maranen genoemd. Bij hun vlucht later uit Portugal kwamen ook velen naar Amsterdam, hun tweede Jeruzalem. Plotseling waren zij weer openlijk Joden en de Christelijke Godsdienst was vergeten. Die had trouwens toch alleen maar voor camouflage gediend.

De bloemenwinkel van den jood Van West.

De portugeesche joden hebben te Amsterdam hun beruchten zwendel gedreven, wat wij tot onze schande hebben bemerkt. Zij maakten zich meester van vele onzer bedrijven en ambten en zelfs van onze O.I. Compagnie. Zij hadden hun eigen Synagoge en vormden zelfs in den beruchten jodenhoek een eigen staat. Het was en is een soort vrijmetselaarsloge van joden. Velen van hen wisten in den loop der jaren een groot vermogen bij elkaar te graaien, ten koste van onze volksgenooten. Zij vormen een speciaal soort addergebroed, nog gevaarlijker en sluwer dan de zoogenaamde Amsterdamsche joden (Oost-Joden). Zij worden door deze zelfs gevreesd en gehaat. Aan den bouw van „De Joodsche Invalide" hebben zij een groot aandeel gehad en via hun relaties o.a. met Burgemeester de Vlugt en Colijn, hebben zij belangrijke bedragen uit de zakken der kleine middenstanders en arbeiders kunnen kloppen. En dat in een tijd, dat de arbeiders in Amsterdam zelf niet wisten hoe zij moesten rondkomen. Doch hun vakbonden, door joden geleid en bezet, wisten hun op sluwe wijze dit geld af te nemen. Loterijen, groot opgezet, aanbevelingen van geestelijken, zelfs radiotoespraken van regeeringspersonen, o.a. van den jodenvriend Colijn, dit alles wisten deze sluwe joden achter de schermen klaar te krijgen! **Wanneer een Nederlandsche arbeider invalide werd, dan moest hij maar zien van een paar luttele centen, hem toebedeeld, rond te komen.** Arbeiders, dit alles neemt binnenkort een einde. Een nieuwe tijd breekt aan, in de eerste plaats voor de arbeiders. Ja, voor de arbeiders! De tijd van afrekenen met de plutocraten is in zicht.

Is er eerlijk recht in Nederland te verkrijgen?

De Heer G. F. Martius, redacteur van den „Verkeers-Politie-Gids" te Amsterdam gaf onder bovenstaanden titel een zeer belangwekkend gestencilde brochure in het licht.

Wij kunnen uit den aard der zaak dit verhaal van corruptie en meineed niet in zijn volle draagwijdte beoordeelen, maar wij kregen bij het lezen de overtuiging, dat de schrijver een oprechte kerel is.

De ziel van het beschrevene kwaad is een zekere H. S. Dentz, wonende Prinsengracht 337 drie hoog achter, een jood natuurlijk, die hardwerkende Nederlanders door lasterlijke aantijgingen tracht te nekken. Vanzelfsprekend voor geld: vijf gulden per stuk.

Is er eerlijk recht te krijgen in Nederland? Nu zeer zeker. En wij verwachten, dat het geval van dezen Jood Dentz zeer spoedig onderzocht en radicaal afgedaan zal worden.

Correspondentenlijst.

ALKMAAR:
B. Roskam, Voordam 15 a.

AMBY:
J. H. Dejalle, Hoofdstraat 87.

AMERSFOORT:
A Ravesloot, Krommestraat 27.

APELDOORN:
Joh. Harwig, Arnhemscheweg 34

ARNHEM:
Kleine Oord 6.

ASSEN:
O. Offringa, Zuidersingel 13.

BERGEN OP ZOOM:
S. v. d. Weij, Prins Bernhardlaan 9.

BEVERWIJK:
„Nieuw Nederland", Raadhuisstraat 4.

DELFT:
H. J. Sinke, Oosterstraat 56.

DEVENTER:
Kringhuis der N.S.B., Rijkmanstraat 12.

EDE:
A. G. Verdam, Parkweg 22.

EINDHOVEN:
H. van den Hurk, Nic. Beetsstraat 14. Telefoon 5797.

ENSCHEDE:
Mej. Denneman, p/a Mevr. Wed. Goossen, Hengeloschestraat 140. Telefoon 3773.

GOUDA:
J. C. Terlouw, Oosterhaven 18.

GRONINGEN:
Joh. Waterman, Brugstraat 20.

DEN HAAG:
Sneeuwklokjesstraat 17, Telefoon 336534.

HAARLEM:
„De Bundelaar", Kruisstraat 27. Telefoon 10017.

HEERLEN:
G. van Nieuwenhuizen, Dautzenbergstraat 61.

's-HERTOGENBOSCH:
„Nationale Boekerij", Ridderstraat 3 B.

HILVERSUM:
J. de Way, Rozenstraat 86.

KERKRADE:
A. Greven, Gulpenerplein 26.

MAASTRICHT:
J. H. Dejalle Hoofdstraat 87, Amby.
A. van der Heijde, Tongerschestraat 1.

MIDDELBURG:
A. A. Suurland, St. Pieterstraat 47.

MUSSELKANAAL Gr.:
J. H. Budde, A. H. v. Swinderenstraat 37.

NIJMEGEN:
Het „Zwart-Roode Huis", Lange Hezelstraat 83, Telefoon 26733.

OLDENZAAL:
W. Teklenburg, Boterstraat 25.

OOSTERBEEK:
J. F. v. d. Assen, Bildersweg 12.

ROERMOND:
A. Phlippen, Maasnielderweg 2 B.

ROTTERDAM:
Th. Keyser, Henegouwerlaan 34.

ROTTERDAM-Noord:
W. A. de Koning, Bergweg 178.

SCHIEDAM:
L. Jurgens, St. Liduinastraat 79 B.
C. van Venrooy, Rotterdamschedijk 152 B

SITTARD:
F. G. Salden, Paardenstraat 35.

TERBREGGE:
B. C. van der Wolff, Ommoordscheweg 157

TIEL:
B. Zwart, Oliemolenwal 77.

TILBURG:
J. Buising, J. P. Coenstraat 1 D

TREEBEEK (L.)
G. Procee, Wijenweg 161

UTRECHT:
Nationale Boekerij en Leeszaal, Lichte Gaard 7, Telefoon 11433.
E. A. Bannier, P. C. Donderstraat 29.

VAALS:
H. Wauben, Maastrichterlaan

VEENDAM:
W. Sillius, Molenstreek 84.

VELP:
A. Meijer, Brugweg 19.

VLISSINGEN:
Boekhandel B. Wijma, Bellamypark 34.

VOORBURG:
C. de Graaf, Kon. Wilhelminalaan 331.

WAGENINGEN:
J. L. P. Zondag, Lawicksche Allee 19.

WASSENAAR:
P. Th. Simon, v. Zuylen v. Nijeveltstraat 67

WINSCHOTEN:
G. Drenth, Burg. Engelkerstraat 21.

WINTERSWIJK:
W. Rikkert, p/a Wed. H. Roerdink, Goudvinkenstraat 51.

WOERDEN:
J. Oldenbroek, Kromwijkerkade 26.

IJMUIDEN:
D. Dorrestein, Oranjestraat 26.

ZEIST:
A. Wennekes, Dorpstraat 6.

ZUTPHEN:
J. H. Lentink Laerstraat 28.

ZWOLLE:
B. Koek, Molenweg, 11.

HET JOODSCHE VRAAGSTUK XV.

Het Joodsche karakter en het Joodsche denken.

In vorige artikelen hebben we uit de **Joodsche heilige boeken, vooral uit de** Joodsche wet of Thora drie belangrijke eigenschappen van den Jood, van zijn karakter en zijn denken, afgeleid, te weten:

zijn felle haat tegen al het niet-Joodsche;

zijn parasiteeren op den arbeid der andere volken als ideaal;

zijn mateloze hoogmoed en minachting voor alle andere volken.

Alvorens deze eigenschappen ook uit andere Joodsche geschriften van lateren tijd te bevestigen, zullen we het Joodsche karakter en denken wat nader beschouwen.

Uit een aantal gebruiken en voorschriften der „Wet," als ook uit geschiedkundig vaststaande feiten blijkt een groote mate van **wreedheid** in de Joodsche ziel een rol, en zelfs een groote rol te spelen. Ook een groote **wraakzucht** is daarin aanwezig.

Ten bewijze hiervan zullen we slechts aanvoeren:

de wijze van slachten der aan hun god Jahvè te brengen offers, n.l. door middel van een halssnede bij vol bewustzijn van het offer, hetzij dit een Kaporeshaan is (op den avond aan den Grooten Verzoendag voorafgaande) hetzij een mensch (de zoogenaamde ritueele moord op de dagen aan het Paschah-feest voorafgaande).

Ook de tot in den tegenwoordigen tijd voortgezette ritueele slachting van runderen, schapen en gevogelte vormt een felle aanklacht tegen het Joodsche karakter.

Geschiedkundig staan bovendien de volgende groote moordpartijen vast, door de Joden in de oudheid aangericht, zoodra ze daartoe in staat waren en de macht hadden hun wraakzucht op andere volken te koelen.

Het bijbelsche boek Esther verhaalt van de slachting, waaraan 70.000 Perzen ten offer vielen, toen de Perzische vorst Ahasverus (Hebr. naam voor Xerxes I, 485—465 v. Chr.) op Esther's **verzoek haar oudoom en pleegvader Mordechai** had toegestaan zijn wraak op den arischen rijksbestuurder Haman en het Perzische volk te koelen. Haman had nl. ziende, hoe de vorst en het volk onder den verderfelijken Joodschen invloed waren geraakt, besloten het land daarvan te zuiveren, en den Jood Mordechai te doen ophangen. Maar in diens plaats werden Haman en zijn 10 zonen gehangen en 70.000 Perzen neergeslagen.

Deze feiten worden thans nog jaarlijks bij het Purimfeest door de Joden herdacht.

De groote Duitsche geschiedschrijver Theod. Mommsen verhaalt (in de Volksausgabe, van zijn beroemde werk „Das Weltreich der Caesaren" blz. 395), hoe de tegen de Romeinen tijdens Keizer Trajanus in 116 na Chr. in opstand gekomen Joden op Cyprus 240.000 en in Kyrene nog 220.000 Romeinen en Hellenen hebben omgebracht.

Eindelijk vermelden we nog, wat Socrates, de schrijver van een der oudste werken over de geschiedenis der christelijke kerk (omstreeks 440 na Chr.) meedeelt, omtrent een optreden der Joden, in Alexandrië, tegen de Christenen. In den nacht maakten gewapende Joden groot alarm met de leugen, dat de kerk in brand stond. Maar de ongewapende Christenen, die, geen kwaad vermoedende, aan kwamen loopen om den brand te blusschen, werden allen neergeslagen.

Ook de in het O.T. herhaaldelijk voorkomende leuze (Ex. 21, 24; enz.) oog om oog, tand om tand, enz. duidt op een wraakzuchtig karakter, en op een **groote mate van hardheid.**

Hetgeen in Alexandrië geschied is, duidt echter op meer: op een niet geringe sluwheid bij het beramen van wraakzuchtige plannen. En aangezien de Jood een intensen haat heeft tegen al wat en al wie niet-Joodsch is, mag men dus ook die sluwheid in al zijn handelingen tegenover den niet-rasgenoot **verwachten. Het is dan ook geen** wonder, dat de Talmoed-leer, die het richtsnoer is voor alle Joodsche handelingen, alles verbiedt, wat den niet-Jood voordeel of nut zou kunnen aanbrengen. In het vorige artikel in „de Misthoorn" hebben we nog een oordeel van den „adelaar der synagoge" daaromtrent aangehaald.

„Sluwheid", of in zachter vorm **„slimheid"** en **„geneigdheid tot bedrog"** behooren dus ook tot het Joodsche **karakter**. Uit den Talmoed halen we dienaangaande hier nog aan:

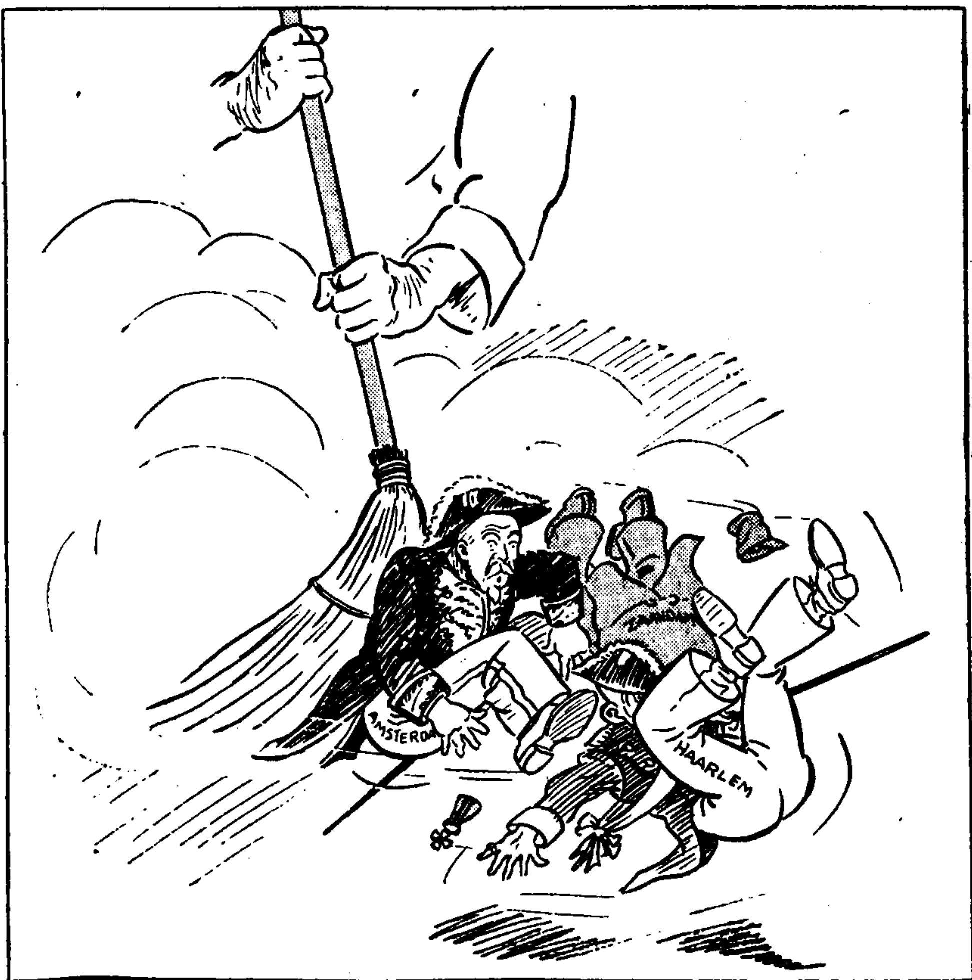
Tr. Baba Batra, Fol. 54 b: De bezittingen der heidenen (niet-Joden) zijn gelijk aan de onbeheerde woestijn; ieder, die zich ervan meester maakt, heeft ze daardoor verworven. (Aldus leerde Rabbi Jehuda);

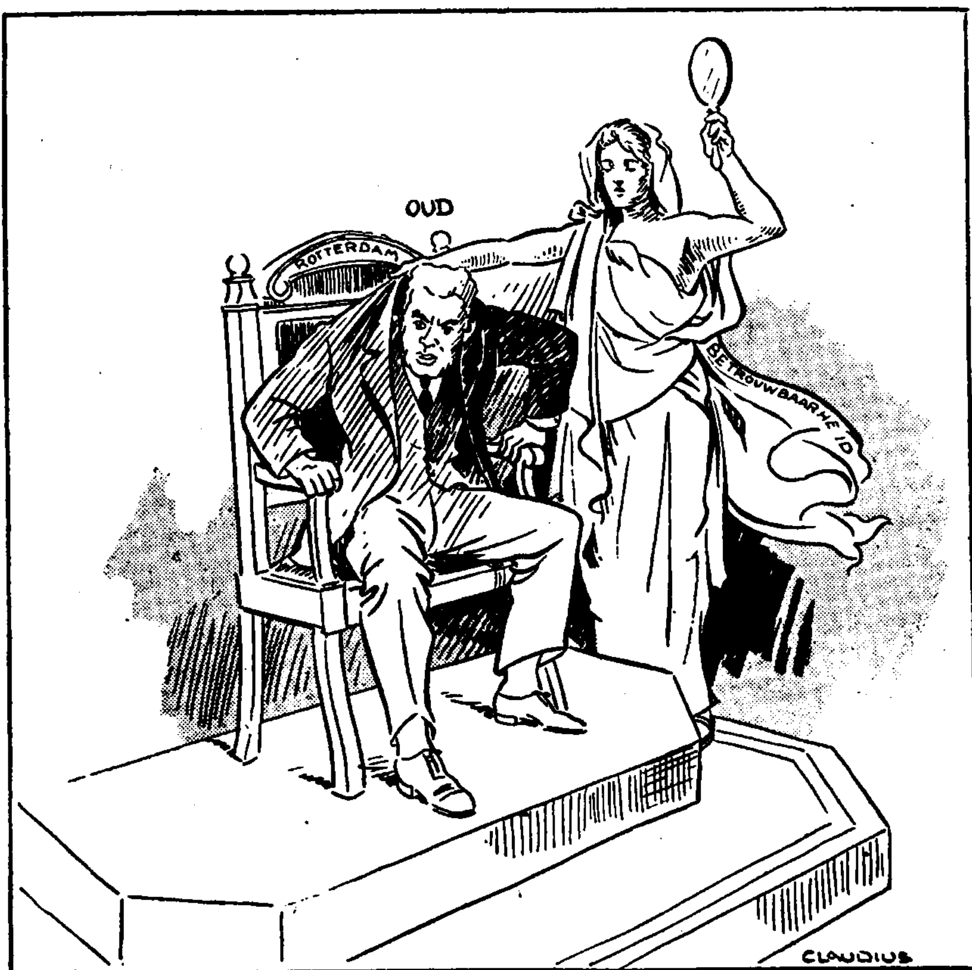
Tr. Sanhedrin, Fol. 76 ab: Wie aan een niet-Jood hetgeen deze verloren heeft teruggeeft, van dien zegt de Schrift: De heilige Jahvè zal het hem niet vergeven.

Tr. Aboda Sara, Fol. 13 ab verklaart, dat het handelsverkeer (van den Jood met den heiden (niet-Jood) geoorloofd is, wanneer deze daarvan geen voordeel, maar alleen schade heeft.

Evenzoo uit den Schulchan aruch de meineedsparagraaf:

Joreh deah 239,1 (leer der wijsheid): Heeft een Jood een niet-Jood bestolen, en het gerecht legt den Jood een ontkennenden eed op, in tegenwoordigheid van andere Joden, die met de zaak bekend zijn, dan zullen de Joden trachten met den niet-Jood tot een vergelijk te komen, omdat dan door het zweren van een valschen eed de naam van den heilige (Jahvè) ontwijd zou worden. Wordt hij echter toch nog door het gerecht genoodzaakt te zweren, zonder dat het bewijs van den af te leggen meineed te leveren is, dan moet hij den valschen eed zweren en dezen tegelijk in zijn hart te niet doen, daar hij tot den eed gedwongen was. Is het wonder, dat

men een volk, waarvan de (heilige) wetboeken dergelijke leerstellingen verkondigen, van **onbetrouwbaarheid** beschuldigt?

Het toppunt in dit opzicht wordt wel vertoond op den avond, voorafgaande aan den Grooten Verzoendag, wanneer de Joodsche Gemeente in de synagoge bijeen was en na een inleiding door den voorganger der Gemeente gezamenlijk de in het zoogenaamde „Kol Nidrei" bevatte verklaring werd afgelegd, dat alle door de Joden in het volgende jaar af te leggen eeden niet van kracht, noch van waarde zouden zijn.

Na een praktijk van honderden en zelfs duizenden jaren durfde dan toch eindelijk de rabbijn Dr. Hamburger in de „Allgemeine Zeitung des Judentums" te schrijven, dat wie Kol Nidrei uitspreekt zich voor zijn zedelijk gevoel moet schamen (zie „Handbuch der Judenfrage" van Th. Fritsch).

Uit al het vorige blijkt, dat het Joodsche karakter door een niets ontziende hardheid, een groot **gebrek aan gewetensbezwaren (Rücksichtslosigkeit)** gekenmerkt is.

Niet minder groot is ook het **gebrek aan idealen en aan eergevoel.**

Het eerbegrip van den Germaan en diens gevoeligheid voor kwetsing van hetgeen in het diepste van zijn innerlijk wezen schuilt, mist de Jood ten eenenmale. Zijn innerlijk leven is uiterst beperkt, het bepaalt zich tot hetgeen de familieverhoudingen, d.i. tot hetgeen het Joodsche bloed raakt, en tot de vereering van den Joodschen God. Daarentegen is hij zeer gevoelig voor **uiterlijke** indrukken: **tot het weergeven van deze soort indrukken bepaalt zich dan ook de Joodsche nabootsingskunst,** die zoodra de Joodsche invloed belangrijk is geworden, de inheemsche kunst is gaan overwoekeren. **Voor uiterlijk eerbetoon,** voor ridderorden en dergelijke, voor het waarnemen van het consulaat van een of anderen vergeten uitheemschen staat, **is de Jood zeer gevoelig.**

De Jood kent slechts één ideaal: het verwerven van de wereldheerschappij, die hem door Jahvè is toegezegd. Tenzij men het in bezit krijgen van den rijkdom en het goud van alle volken ter aarde, en het parasiteeren daarop een ideaal zou willen noemen.

Alle Joodsch denken beweegt zich uitsluitend in deze richting: **Hoe zullen wij Joden, het spoedigst de ons door Jahvè toegezegde heerschappij over alle volken der aarde bereiken?** Welke hulpmiddelen kunnen en zullen ons daartoe dienstig zijn?

Het lag bij den materialistischen Joodschen aanleg voor de hand, dat daartoe in de eerste plaats **het bezit van alle goud ter wereld** zou kunnen dienen, en een hardnekkig drijven zette in, om in alle landen de economie met den gouden standaard te verbinden; een drijven, dat bijna overal met succes werd bekroond.

Een tweede stap in die richting was, misschien onbewust, aan den anti-kapitalist Karl Marx (eigl. Mardochai) te danken.

Aangezien het goudbezit uiteraard altijd tot weinigen beperkt zal blijven en voor het slagen van een revolutie het aantal deelnemers een factor van beteekenis is, spiegelde Marx door middel van zijn nieuw op te bouwen staat — die intusschen op den absoluut materialistischen grondslag van het historisch materialisme zou berusten — den arbeiders een toekomst van ongekende en nooit gedroomde welvaart voor.

Maar weldra kwam de aap uit de mouw door een brief, dien de Jood Baruch Levi aan zijn vriend Marx richtte, en die in de „Revue de Paris", Jg. 35, afl. 11 werd opgenomen. Want hieruit bleek, dat Marx' **Joodsch** socialisme onmiddellijk door het Jodendom werd aangegrepen, om **de macht over de arbeiders te verkrijgen en deze in massa in dienst van hun streven naar de wereldheerschappij te stellen.**

De derde aanwijzing omtrent de door de Joden aan te wenden middelen kwam van den zeer gezienen Jood, burgemeester van de city van Londen: Moses Montefiore in een rede, die deze in 1840 op een Joodsch Congres te Krakau hield:

„Wat bazelt ge toch? Tevergeefs roept ge staatsbankroeten en staatsleeningen te voorschijn. **Zoolang we echter niet de dagbladen van de geheele wereld in onze handen hebben om de volken te misleiden en te verdooven, blijft onze heerschappij een hersenschim.**

Ziedaar dus de drie middelen, door het Jodendom uitgedacht om hun ideaal, de wereldheerschappij, te bereiken. Later werden daarbij natuurlijk nog andere uitgedacht, die echter met de voorgaande nauw verband houden: de beheersching van het politieke leven der natie, van handel en industrie, en het ondermijnen met voorbedachten rade van de factoren, die de grondslagen der volksgemeenschappen vormen, godsdienst, zedelijkheid, vaderlandsliefde, kunst en kultuur in het algemeen, van eerlijkheid en goeden trouw en van eergevoel.

Vandaar dat overal, waar het Jodendom zich nabij de bereiking van zijn levensdoel waande, zwendel en corruptie in het volksleven hoogtij vierden.

Op al deze feiten komen we in volgende artikelen terug.

Het Joodsche wezen is, als gevolg van zijn orientalen en vaak negroïden inslag, in het bijzonder nog gekenmerkt door **sterke sexueele neigingen,** die o.a. ook in het Oude Testament een groote rol spelen en wel dermate, dat vele hoofdstukken daarvan tot de verboden lectuur behoorden gerekend te worden. Een vermelding dier hoofdstukken zullen we hier dan ook achterwege laten. Hetzelfde karakter vindt men ook op vele plaatsen van den Talmoed terug, op enkele waarvan reeds in ons vorig artikel is gewezen. Geen verontschuldiging daarvoor kan gevonden worden in beweringen als: O.T. en Talmoed dateeren uit overoude tijden, toen de zeden nog ruw waren. Immers in de heilige boeken van nog veel oudere volken dan het Joodsche zal men dergelijke onzedelijke verhalen tevergeefs zoeken.

In het werk van Dr. E. Bischoff „Das Blut im jüdischen Schrifttum und Brauch" wordt aan het einde — met opzet in het Latijn vertaald — een opsomming gegeven van de meest afschuwwekkende plaatsen in den Talmoed, het boek, dat thans nog door vooraanstaande Joodsche wetsgeleerden en rabbijnen als „het pronkjuweel der litteratuur van alle tijden en volken wordt betiteld.

(Wordt vervolgd).

DE PYRAMIDE-ZWENDEL!

Een Engelsch-Joodsche politieke propaganda.

I.

DE JODEN SPREKEN.

Dit opschrift zou passen voor een boek, dat in de laatste jaren eenige beroering in ons volk heeft teweeggebracht, vooral sedert een redacteur van het o zoo liberale dagblad „Het Vaderland", Dr. L. A. Rademaker, zich als propagandist daarvoor heeft opgeworpen.

De bedoeling van beide schrijvers: C. F. Th. D. van der Vecht met zijn boek „De steenen spreken" en Dr. L. A. Rademaker met „Waar bleven de tien stammen van Israël?" wordt volkomen duidelijk, wanneer we een en ander uit Hoofdstuk I van laatstgenoemd werkje hier laten volgen:

„Een hoogst eigenaardige beweging in Engeland is het onderwerp van dit geschrift. Ze is al veel ouder dan de Oxford-beweging en de Oecumenische beweging, maar in ons land nog weinig bekend. Dit is eigenlijk wel wonderlijk, want de beweging, welke wij bedoelen, heeft al 60 jaren achter den rug. Koningin Victoria, haar zoon Eduard en feitelijk alle leden van het Britsche koningshuis behoorden en behooren tot hare eereleden of begunstigers. Haar naam is „The British Israel Movement" en zij deed geboren worden „The British Israel Word Federation".

„Sinds September 1938 is ook in ons land propaganda voor de beweging begonnen (N.B. Men lette op den datum: een jaar voor den huidigen oorlog, Red.) door de oprichting van een tijdschrift: „Het steenen Koninkrijk onder redactie van (let wel, Red.) C. F. Ph. D. van der Vecht.. Het gaat om een allermerkwaardigste beweging. Zij is van geestelijken, politieken, historischen en profetischen aard en zij poogt niet minder dan te bewijzen, dat het oude Israël van de tien stammen voortleeft in het Engelsche en Amerikaansche volk en in de met hen verwante volken, waartoe o.a. ook Skandinavië, Nederland (Opgepast, lezer! Red.) en België worden gerekend.... **De Beweging,** welke overtuigde aanhangers heeft onder de hoogsten en laagsten van het Britsche Wereldrijk, **groeit op het oogenblik met den dag en is op weg een de heele wereld omvattende beweging te worden."**

„Er is in haar nog iets heel merkwaardigs. Wij waren gewoon geraakt den bijbel te beschouwen als een godsdienstig zedelijk boek van hooge waarde, maar zijn historische en profetische beteekenis te mogen geringschatten.. De jongste opgravingen hebben reeds veel van de academische Oud-Testamentische Bijbelkritiek ernstig aangetast (? Red.) The British Israel Movement herstelt het geloof aan volstrekte inspiratie der Heilige Schriften, hun volkomen historische waarde, ja, meent, dat de profetieën tot heden de geschiedenis van het godsvolk Israël vertolken en het ook zijn toekomst hebben voorzegd. In de dagen van de laatste vervulling van de profetie zouden wij thans leven"....

„De pyramide van Cheops speelt eigenlijk, hoe merkwaardig ook, in zoover een ondergeschikte rol, dat zij wordt opgevat en verklaard als een steenen bevestiging van de bijbelsche teksten. **Zij zou n.l. de wereldhistorie beschrijven van 4000 v. Chr. tot 2001 n. Chr.: de stichting van het koninkrijk Gods op aarde"**.... „Doel der B.I.W. Federatie (zie boven): De Federatie wil aantoonen, dat de Groote Architect van het Heelal de eeuwen door zijn plan verwezenlijkt en dat dit plan thans zijn voltooiing nadert; dat het Britsche volk het volk van Israël is.... dat de Bijbel historisch geheel juist is, en dat de profetieën der H. Schrift zich in de wereldgeschiedenis tot nu toe vervulden en tot op heden vervullen; dat de bijbel is een geïnspireerd boek, de sabbath heilig en dat Jezus Christus niet alleen de redder der wereld is, maar ook de verlosser van het volk Israël, **en dat het Britsche ras bestemd is om de nieuwe wereldorde te stichten en een zegen te worden voor alle naties.**

Tot de verspreiding van dezen verregaand hysterischen waanzin leende zich een redacteur van „Het Vaderland" en de hoofdredactie gaf het ontstane misproduct nog een eereplaats in zijn Zondagsbladen van twee jaren geleden.

Uit al het geciteerde blijkt ten duidelijkste, dat we te doen hebben met twee propagandageschriften van het zuiverste water voor Engeland en het Jodendom; en dat ook de vrijmetselarij haar aandeel daarin heeft, volgt al uit de uitdrukking: De Groote Architect van het Heelal", die er in voorkomt.

Voorloopig zullen we ons alleen met „De steenen spreken" bezighouden. In deze soort mystiek zijn de geheime machten meesters, en weer kan de bedoeling geen andere zijn dan de aandacht der menigte van de werkelijkheid af te leiden. Immers het staat voor ieder met normale hersenen vast, dat de symbolen, die in de groote Cheops-pyramide een rol spelen, daarin moeten zijn aangebracht door een of meer personen, menschen, **met een bepaalde bedoeling.** We zullen om deze zaak te doorzien, in het kort het ontstaan dier pyramide beschrijven.

Koning Cheops (of Chufri) van Egypte, die van 2700 tot 2675 v. Chr. regeerde, liet de pyramide, die later de Cheopspyramide genoemd werd, bouwen met een hoogte van 146,6 m en een breedte van 230,3 m. Thans zijn die afmetingen 137 m en 227,5 m. (Deze wijzigingen zijn voor de te vormen besluiten niet zonder gewicht, zooals later zal blijken). De pyramide zou het lijk of de mummie van den vorst moeten bevatten en inderdaad bevindt zich in de zoogenaamde koningskamer een granieten sarcophaag zonder deksel. De pyramide vormt echter het middelpunt van een groote doodenstad, waarin de naaste verwanten en hooge ambtenaren van den vorst begraven liggen, terwijl later ook lieden van geringer aanzien daar een rustplaats vonden. Het lijk van den Vorst was echter nergens te vinden.

Het gevaarte is opgebouwd door opeenstapeling van meest ruwachtige blokken zandsteen, waarvan het oppervlak uit een laag kalksteen bestaat. Men kan daarbij een laagsgewijze structuur waarnemen, en de opeenstapeling is zoodanig, dat er aan de buitenzijde rondgangen zijn ontstaan bij wijze van verdiepingen van geringere hoogte. Intusschen is de pyramide niet massief, want aan het naar het noorden gekeerde zijvlak is er ter hoogte van de 16de steenlaag een door een steenblok, dat om een spil kan draaien, gesloten opening, die toegang geeft tot het inwendige der pyramide, en wel eerst door een afdalenden doorgang. Deze doorgang werd eerst in 820 na Chr. ontdekt door de bemoeiingen van den Arabischen Kalif Al Mammun, den opvolger van den beroemden Harun al Raschid.

Bij verder onderzoek bleek, dat er zijdelings naar het westen toe een geheel stelsel van gangen en kamers in het inwendige was, o.a. werd er ook nog een stijgende gang gevonden; maar in de kamers werd niets ontdekt, behalve dan de doodkist in de zoogenaamde koningskamer. Berichten over verdere gevonden voorwerpen of schatten zijn aan fantastische breinen ontsproten.

Ook staat vast, dat er noch van buiten, noch van binnen eenige inscriptie in hieroglyphen op de pyramide te vinden is.

De top van de pyramide ontbreekt, aangezien ze van boven gedekt is door een vierkant platform met zijden van 6 m. Van hieruit heeft men een schitterend vergezicht op Kairo, de Nijl en de overige pyramiden.

Verschillende onderzoekers, Egyptologen en andere oudheidkundigen hebben zich met de pyramide beziggehouden, o.a. William Flinters Petric, Gaston Maspero, Richard Lepsius en Padurig Borchardt. De eestgenoemde, Professor aan de Londensche universiteit, leidde van 1880 tot 1926 uitgravingen in Egypte en stichtte daar de „British School of Archeology"; Maspero was professor aan het Collège de France, stichtte het Staatsbeheer der Egyptische Oudheden; Lepsius was leider van een wetenschappelijke expeditie naar Egypte en den Sudan; Borchardt eindelijk was Directeur van het Duitsche Instituut voor Oudheidkunde te Kaïro. Hij schreef het werk „Die Pyramiden und ihre Entstehung" (1911) en liet daarop in 1922 volgen: Gegen die Zahlenmystik an der grossen Pyramide bei Gisa".

We komen hierop later terug.

(Wordt vervolgd).

Arbeiders, uw vijanden zitten in de Unie!

Het katholiek confessioneele onderwijs.

De Duitsche overheid heeft het besluit genomen om voortaan aan de kloosterlingen, die in dienst zijn van het katholiek-confessioneele onderwijs, 40 pct. op het salaris te korten, dat zij tot nu toe genoten. Hun toekomstige wedden zullen daardoor meer in overeenstemming gebracht worden met hun levenswijze en de gelofte van armoede, die zij bij hun opname in de kloosterorden hebben afgelegd. Het is de bedoeling met de op die wijze vrijgekomen gelden, het onderwijzend personeel aanzienlijk uit te breiden, door de, voor eenige jaren belangrijk en boven normaal vergroote klassen, weer te verkleinen. Naar schatting zullen 2200 onderwijzers aan den arbeid kunnen gaan, waardoor voor de vele jonge onderwijzers en onderwijzeressen, die thans werkloos rondloopen, plotseling betere tijden in het verschiet zijn.

Het laat zich begrijpen, dat deze maatregel met groote vreugde in de betrokken kringen is vernomen. Maar ook algemeen wordt zij toegejuicht, omdat de verkleining der klassen van 48 op 30 leerlingen aan het onderwijs ten goede zal komen. Het is n.l. bekend, dat de overdreven groote klassen het onderwijs in sterke mate hebben geschaad, doordat te zware eischen aan de leerkrachten werden gesteld.

Zoo is dus weer eens met een enkele pennestreek aan een sedert jaren bestaande wantoestand een eind gemaakt en weer vreugde gebracht bij vele jonge menschen. Het verrotte democratische systeem met zijn vele knappe, maar vooral „sterke" mannen is daartoe natuurlijk niet in staat geweest en heeft deze eenvoudige oplossing ook niet gewild. Voor het aan den arbeid zetten der vele afgestudeerde onderwijzers was geen geld beschikbaar en het denkbeeld om aan nonnen en paters een geringer salaris uit te keeren, kwam eenvoudig niet in aanmerking, omdat het niet bij de hoogheerlijke democratische beginselen paste. De jonge leerkrachten liet men liever werkloos of als kweekelingen op een hongerloon verkommeren. Liever ook werden de klassen vergroot, om toch maar aan paters en nonnen het gewone salaris uit te betalen. Men wist natuurlijk ook wel, dat deze nonnen en paters, doordat zij geen gezinszorgen kennen en door hun leven in kloostergemeenschap een veel geringer wedde noodig hadden voor hun levensbehoeften, zoodat het grootste gedeelte van het loon aan de orde ten goede kwam, maar wat deed dat er eigenlijk toe. De regeering, die het wagen zou om aan deze roomsche bevoorrechte inkomsten te tornen, zou zich onmiddellijk den steun der machtige Roomsch Katholieke Staatspartij zien ontvallen.

In den democratischen systeemtijd vormde niet het belang van het volk en de volksgemeenschap de maatstaf, maar doorslaggevend was het belang van de partij of de partijpolitieke verhoudingen. De arbeid van den enkeling werd daarom ook niet gewaardeerd en beloond naar zijn prestaties voor en zijn plaats in de volksgemeenschap, maar naar het formeele ambt dat hij bekleedde. Bovendien stond het naar democratische vrijheidsbegrippen immers een ieder vrij, hoe hij zijn loon wilde aanwenden; of hij dat verdrinken wil, dan wel aan de kerk schenken, dat is zijn zaak.

Van uit het algemeene volksbelang beoordeeld, is vanzelfsprekend een gelijke loonschaal voor nonnen en paters een groote onbillijkheid, omdat deze menschen door hun celibaat volkomen inproductieve en nuttelooze wezens zijn voor de eeuwige instandhouding des levens. Een schandaal is het voorts, dat het door de kloosterlingen afgestane loon, niet eens aan de volksgemeenschap ten goede komt, maar aan de internationale pauskerk, die het zelfs kan aanwenden voor anti-volksche doeleinden. De pauskerk en haar kloosterorden zijn immers internationale instellingen, die ook in Rome hun ordehoofden hebben.

Ten slotte kan ook het katholiek-confessioneele onderwijs geen aanspraak maken op onze waardeering, omdat het niet de nationale volksche zaak dient, maar gericht is op de belangen van de pauskerkelijke internationale. Het berust bovendien in handen van paters en nonnen, bij wie het nationaal-volksche gevoel niet alleen volkomen is afgestompt, maar voor wie het Germaansch-Nederlandsch aardeigene een gruwel is. Deze broeders en zusters zijn vanwege hun opname in een internationale kloosterorde geen Nederlanders meer, bij wie het vaderlandsche hart warm klopt, maar onderdanen van den internationalen pauskerkelijken staat. Ik verkondig hiermee heelemaal niets nieuws. De ervaring heeft genoegzaam aangetoond, dat het katholiek-confessioneele onderwijs, **dat geheel onder contrôle van jezuieten staat**, alles uit onze vaderlandsche geschiedenis veracht, wat niet rechtstreeks met de pauskerkelijke belangen strookte of daar vijandig tegenover stond. Het is maar al te zeer bekend, hoe het ultramontaansche onderwijs staat tegenover de Geuzen en Willem van Oranje en hoe het al onze nationale helden beschimpt, hiervoor slechts smaad over heeft, en hoe het omtrent onze Germaansche en Geuzenvaderen de vuigste laster verspreidt. Bij het eeuwfeest van Willem van Oranje werd in nagenoeg alle katholieke bladen een lastercampagne tegen den grooten Vader des Vaderlands geopend en men kon niet genoeg slechts van hem vertellen. Het behoeft dan ook niet gezegd te worden, welke onheilvolle verwoestingen in de zieltjes van de katholieke jongens en meisjes worden aangericht, indien zij met haat en wrok voor de daden onzer grootste volkshelden worden vergiftigd. Zoolang er geen waarborgen zijn, dat het standpunt door nonnen en paters ten opzichte van onze volkshistorie ingenomen, grondig gewijzigd is, is het zelfs geen vraag meer, of in hun handen de opvoeding onzer jeugd in veilige handen is en nog langer aan hen mag worden toevertrouwd.

Ook het jongste optreden der bisschoppen met hun mandement tegen het nationaal-socialisme, getuigt van een weerzinwekkende en hoogst bedenkelijke geestesthouding tegenover de geweldige tijdswende, waarin wij leven, en de nieuwe orde die zij meebrengt en waaraan ook ons volk in positieven zin moet meebouwen. In plaats van dat deze kerkelijke hoogwaardigheidsbekleeders, het zich tot een plicht zouden rekenen, om hun aandeel aan die nieuwe orde bij te dragen, of als ze daartoe onbekwaam zijn, zich tenminste beperken tot de religieuze zielszorg hunner geloofsgenooten, bemoeien zij zich alweer met politieke zaken en trachten door hun vijandig mandement tegenover het nationaal-socialisme, de goede verstandhouding met de Duitschers te vertroebelen en daardoor de Duitsche leiding in de op handen zijnde nieuwe ordening te saboteeren.

Wij twijfelen niet, of de Duitsche overheid zal daaruit de noodige consequenties weten te trekken. Het onderwijs zij in alle geval niet langer aan nonnen en paters toevertrouwd, die anti-volksch zijn en vijandig staan tegenover het Duitsche volk en zijn Führer.

Van de bovenste plank!

Bij gelegenheid van de boekenweek 1941 doet ook „De Bijenkorf" mee en laat haar „boeken van de bovenste plank" aanbevelen door den Heer J. W. F. Werumeus Buning.

En deze onverbeterlijke meneer zet in de lijst van „oorspronkelijke Nederlandsche Werken" naast Van Alphen, Bosboom-Toussaint, Busken-Huet, Van Deyssel, Guido Gezelle, Van Lennep en enkele anderen ook de **Joden Herman Heijermans** en **Herman de Man.**

Welke in de geariseerde (?) Bijenkorf nog achtergebleven jodenman heeft deze lijst, samen met zijn vriend Werumeus Buning, opgesteld?

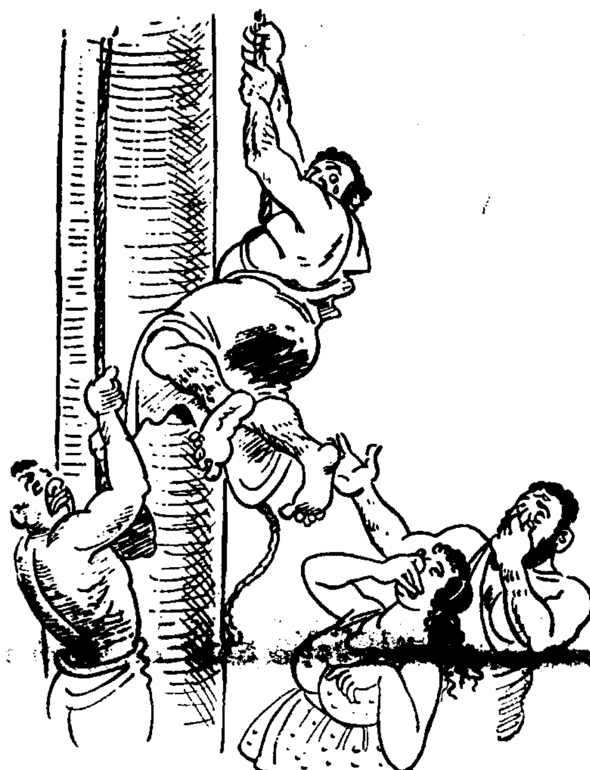
Wij wenschen onze werkelijk Nederlandsche schrijvers van de bovenste plank nu eindelijk bevrijd te zien van dit jiddische gezelschap en wij zijn van meening dat ons volk deze producten van joodschen geest bespaard moeten blijven. En voor goed.

Het wordt tijd om onze bibliotheken te zuiveren — en tevens de lijst van journalisten-aanbevelers!

3
(Slot)

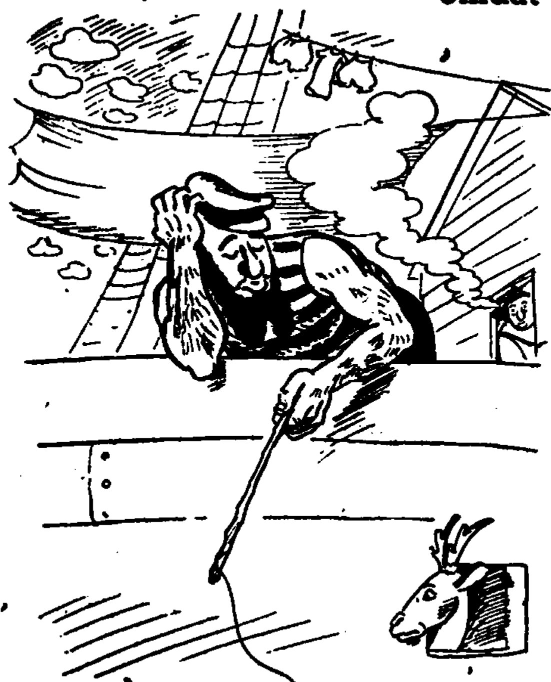
Na eindeloos gepruts en zorgen,
kon Noach dan op zeekren morgen
een weinig bleek, maar trots verklaren:
„Er zit beweging in, wij varen."
Er was nog even consternatie,
want Sem, als waardig lid der natie,
was in het kraaiennest geklommen
om na te zien of er nog zwommen,
maar ging nu plotseling aan 't schreeuwen
met al de Jodenangst der eeuwen
en bibbrend over al zijn leden:
„Memme, ik durf niet naar beneden."
Ze moesten, met veel ongemakken,
Sem aan een takel laten zakken.
Toen bleek de reuk niet te genieten
des stamvaders van de Semieten.

....bleek de reuk niet uit te houden

Maar na dit jiddisch tusschenspel
ging verder alles taamlijk wel.
Draaide de wind, men draaide mee,
want er was slechts één groote zee.
De Memme kookte in de kombuis.
De knoflook rook er net als thuis.
Japhet stond wakker aan het roer;
De dames gaven 't vee zijn voer
en Noach zelf stond aan de reeling
als maar te hengelen uit verveling.
Als aas had hij een worm genomen,
die reeds uit 't paar was voortgekomen.

....de dames gaven 't vee zijn voer.

Cham was maar steeds aan 't sterrenschieten
en was daarbij niet te genieten,
want trots zijn cijfren, heele dagen,
wou nooit de plaatsbepaling slagen.
Sem had een baantje van vertrouwen,
en moest het scheepsjournaal bijhouen,
waarbij hij er het best aan toe was,
omdat hij liever lui dan moe was.

als maar te hengelen uit verveling....

Hij kon daarbij beneden blijven
en zat er bladen vol te schrijven,
met avontuurlijke gevallen
en ark-prestaties in getallen,
volledig uit den duim gezogen
en jiddisch bij elkaar gelogen.

Als Saartje klaar was met haar koken,
riep zij des middags de mischpoke,
die dan, meestal in groote brokken,
het kosch're maal zat op te slokken.
Soms dronk men, want dat hoort bij 't varen,
vooraf ook wel een oude klare.
Maar eens — Saar liep juist uit te deelen —
riep Noach: „Dat gaat mij vervelen.
„Jij Memme moet nu eindlijk weten,
„dat ik niet steeds konijn wil eten.

het heele schip zit vol konijnen....

Maar Sara sprak: „Het wil me schijnen:
„het heele schip zit vol konijnen
„Door onoplettendheid der vrouwen
„is 't paar niet uit elkaar gehouen
„en ik bestrijd 't geval naar krachten
„door ze nu dagelijks te slachten."
Maar Noach zei: „Dat wordt een straf
„en 't is bij de konijnen af,
„zooals wij dat moeten bezuren,
„want 't zal nog zeven maanden duren."

En 't onheil is nog toegenomen,
want er is eensklaps storm gekomen
en deze duurde vele weken.
Het heele stel kwam in gebreke.
Ze stonden steeds, op volle toeren,
hun middagmaal de visch te voeren.
Soms scheen de heele ark bedolven
en die gevaarlijk-wilde golven
zijn niet met smoezen te bedaren.
Zoo is de schrik in 't ras gevaren
en het besloot voor alle tijden
de groote zeevaart te vermijden.
Sindsdien ziet het alleen nog waarde
in 't leven op de vaste aarde
en in het jiddische genieten
der arbeidsschuwe parasieten.

hun middagmaal de visch te voeren....

Er kwam een eind aan d'onweersvlagen.
De knoflookprak bleef in de magen.
Ze waren allen opgelucht
en ieder zwetste weer geducht.
„Jij sterrenschieter, zeg eens gauw,"
vroeg Noach Cham, „waar zijn we nou?"
Maar Cham zei: „Dat is mij een biet,
„ik zie geen land en weet het niet
„en niemand zendt berichten uit.
„De radio geeft geen geluid.
„Maar er is zeker iets op til,
„want onze schuit ligt bijna stil.
„Wij moeten naar beneden gaan
„en zetten onzen motor aan."

Ze hebben, joodsch, hun best gedaan,
maar daarbij slaat geen motor aan
en Noach sprak: „Het ding is bocht.
„Hij doet het niet — we zijn bekocht."

Maar eensklaps, wat gebeurde daar?
Het heele stel viel door elkaar.
Het was een vreeselijke stoot
en Noach dook in Saartjes schoot.
De Davidsster viel van de kast.
Maar Sara riep: „We zitten vast."
En Noach sprak: „'t Is juist mijn schat,
„nou zitten we op d'Ararat."

Dit is een oud verhaal. Zijn end
is onzen lezers wel bekend.
Het nageslacht van deze helden
trok, steeds op zoek naar andrer gelden,
naar allen kant en kwam ten leste
in massa ook bij ons in 't Westen,
waar zij, als echte parasieten
het werken aan ons overlieten
en vooral 't varen tot op heden
met groote energie vermeden.

Straks echter pakken ze hun biezen
en moeten toch weer zee gaan kiezen.
Want 't Rooseveltsche Joden-Eden,
het laatste en eenige op heden,
waarheen ze allen uit gaan wijken,
is langs den weg niet te bereiken.

....dook in Saartje's schoot.

Op roep van het Boekverkoopersgild

Aanmelding: Postbus 217, Amsterdam-C.

Te Amsterdam op 't Rembrandtsplein
Kunt ge onder elkander zijn
Maakt dan gebruik van ...
En bezoekt allen CAFE TRIP
REMBRANDTSPLEIN 35, Tel. 37157

RUND-, KALFS- EN VARKENSSLAGERIJ
C. C. W. BURGER & ZOON
AMSTERDAM
Willemsparkweg 158 — Telef. 27373

Er is maar een

W. H. MIERSEMANN

zaak van vertrouwen

JODENBESTRIJDERS IN NEDERLAND
Bestelt uw
RADIO
bij een geestverwant

AMSTERDAM
Hotel-Café-Restaurant „NEUTRAAL"
AMSTERDAM, Damrak 8
TELEFOON 45402 en 47910
Logies met uitstekend ontbijt vanaf f 2.-
Div. Bitters 20 ct. Thee en Koffie 15 ct.
M.-W. RABE-KOCH

VAN ERTBRUGGEN & ZN.

Uw

ZUIGERS
Wij fabriceeren (gieten) zuigers voor iederen motor
Alle typen FORD met ...
N.V. Handel-Mij. Otto Müller
Kerkstraat 325-327 — AMSTERDAM-C.

ARNHEM

Uniformen: P.O. - W.A. - MOT.-W.A.
Waterproof Overjassen — Koppels
Zwarte Hemden — Dassen
ALLE DISTINCTIEVEN
Uitsluitend eerste klas maatwerk
Leverancier funct. Hoofdkwartier

Voor al uw drukwerk een goed adres?
verkrijgbaar op vertoon van
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
aan Kringhuis Arnhem

Gereserveerd
voor
de FA. J. STARK
Bakkersstraat 62, Arnhem.

BREDA

JOS. DRIESSEN
BREDA
Fabriek van
Verfkwasten en Penseelen
Alle aanverwante schildersartikelen
Uitsluitend beste kwaliteiten

Specialiteit:
„BATAAFKWASTEN"

HAARLEM

Firma P. CLAUSING Jr.
FOTOGRAAF
Baan 17 — HAARLEM

LEIDEN

BOUW- EN AANNEMERSBEDRIJF
KAAF
LEIDEN

NIJMEGEN

U zoekt geldbelegging?
Wij dienen U van advies
Adres verkrijgbaar op vertoon:
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
Kringhuis N.S.B. Nijmegen

GARAGE POOS-TAX
Prins Hendrikstraat 22—24
NIJMEGEN — Telefoon 20412
Taxibedrijf en Luxe verhuur
Stalhouderij — Lijk- en volgauto's

Bezoekt Café-Restaurant
DAS DEUTSCHE HAUS
Prima consumptie — Billijke prijzen
Korenmarkt 1 — NIJMEGEN
Man spricht Deutsch. J. A. Geertsma

Tuinarchitectuur

DRIEHUIZERWEG 177
Tel. 20069 NIJMEGEN

DEN HAAG

Jum Klausner

DEN HAAG — Heerengracht 18

BROEKEN
in Loonconfectie maakt:
G. v. d. WAL
Stationsweg 69 — DEN HAAG

HECTOR's SCHOONMAAKBEDRIJF
Stationsweg 76, Den Haag
Telefoon 113505

STEUNT HET „NATIONAAL ORKEST"
Het eerste Arische Orkest in Nederland